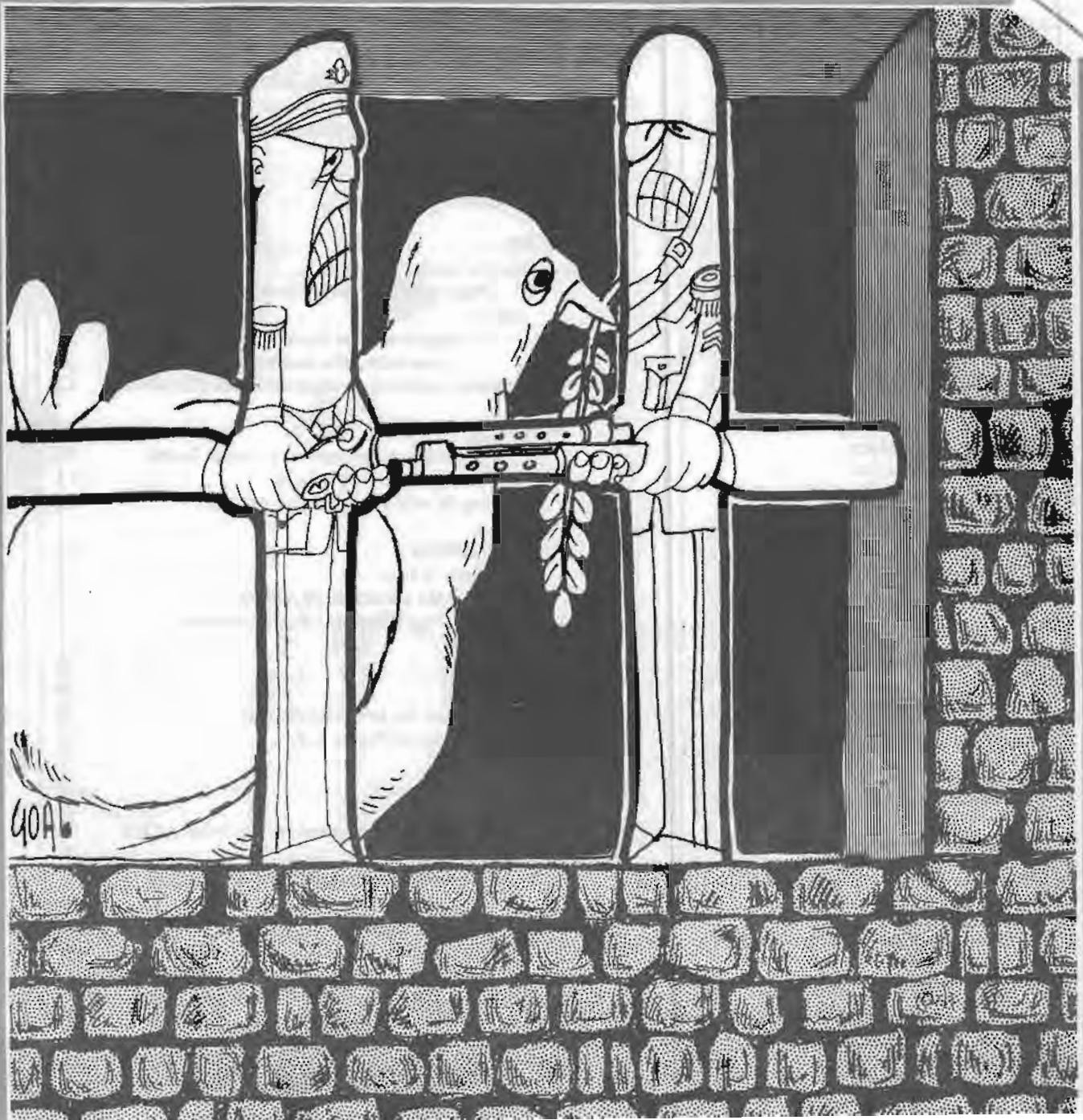

vredes

ZUID-AFRIKA

MAANDBLAD VOOR INTERNATIONALE POLITIEK EN VREDESPROBLEMEN
19e jrg. - nr. 156 - OKTOBER 1976

vrede

„VREDE“ Studie- en informatiecentrum
voor vredes- en ontwikkelingsproblematiek
v.z.w.

maandblad 10 nrs. per jaar

REDACTIE-BEHEER PUBLICITEIT :

Onderbergen 51 - 9000 Gent
Prk : 000-0956015-80
- Vrede v.z.w. - 9000 Gent
tel. 091/ 23.82.52

LEESGELD :

250 fr. per jaar
25 fr. per nummer.

STEUNABONNEMENT : 500 fr.

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER :

Michel Vanderborght
Dreef 10a
9401 Pollare

REDACTIE :

Theo Bailleul, Paula Burghgraeve,
Nadine Crappé, Paul Wagemans,
Chantal De Smet, Jules Verhelst
Jean-Pierre Everaerts, Luc Kongs,
Griet Maréchal, Michel Tanret,
Kathleen Steel, Luk Vermeire,
Jan Verwest, Bob Wolstijn,
Wilfried De Vlieghe, Elie Elia,
Brigitte Van Maele.

REDACTIESECRETARIS :

Jo De Schuyter

HOOFDREDACTEUR :

André De Smet

VASTE MEDEWERKERS :

Frans De Winter, Ward Ruyslinck,
Staf Schmidt, Jan Van Calsteren,
Jos Wolles, Janine De Rop

Centrum voor UNO-recht (V.U.B. - Brussel)

Centrum voor Latijns-Amerika (Roermond)

ABONNEMENTDIENST :

Lotty Verwest, Carlos Van Vooren

„Vrede“ wil de spreekbuis zijn van al diegenen die - door degelijke informatie of voorstellen - een bijdrage willen brengen tot de internationale ontspanning.

De redactie doet dan ook beroep op de medewerking van al diegenen die hiertoe kunnen bijdragen.

De ondertekende artikels beantwoorden dan ook niet noodzakelijkerwijze aan het standpunt van de redactie.

OFFSET DRUK :

De nummers van april en mei droegen beiden het nr. 151. Gezien het septemnummer als 154 aangeduid was in de plaats van 155 noteren we dus nu 156 om de vergissing te herstellen.

UIT DE INHOUD

	Blz.
EDITO	3
Onze belangrijkste opdracht	3
BINNENLAND	4
Parlement en buitenlandse politiek	4
Internationale conferentie voor ontwapening	6
België en Sovjet-Unie sluiten akkoorden	6
MIDDEN-OOSTEN	7
Het gaat ons allen aan	7
AFRIKA	8
Kaapverdise eilanden	8
Brief van Dani Ceuninck uit Capo Verde	8
Angola	9
De Angolese strijd tegen de imperialistische interventie	9
Kulturele repressie en verdrukking in Zuid-Afrika ..	12
DOKUMENT	14
I. Gesprekken Kissinger - Vorster in Zurich	14
II. Geen geld voor apartheid	15
Hoe zeg ik mijn bankrekening op ?	16
NOORD-AMERIKA	17
Verenigde Staten	17
Amerika's strategie na Vietnam	17
Eerherstel van Ethel en Julius Rosenberg	17
EUROPA	20
Frankrijk	20
De man die teveel macht had !	20
Houding van de Franse K.P.	21
ZUID-AMERIKA	23
Chili	23
Het kapitaal financiert het fascisme in Chili ..	23
Argentinië	25
Europa springt in de bres voor een militaire diktatuur	25
KULTUUR	27
Lezersbrieven	27
Italië	27
Logika zoek	27

AANVULLEND KLEINE BERICHTJES

ONZE BELANGRIJKSTE OPDRACHT

Een probleem dat zeer weinig in onze informatiemediën aan bod komt is dit van de bewapeningswedloop. Zelden worden hieraan diepgaande studies gewijd alhoewel we hier tegen een zaak staan die steeds meer de internationale politieke en economische problemen bepaalt. Het recent gepubliceerd jaarboek voor 1975 van het Zweeds Instituut voor Vredesvraagstukken komt hier nogmaals onze aandacht op vestigen. Hieruit blijkt dat reeds 280 miljard dollar aan bewapening wordt uitgegeven wat gelijk staat met het bruto nationaal produkt in 65 landen van Afrika en Latijns Amerika. Dit bedrag is eveneens even groot dan dit dat door alle staten ter wereld uitgegeven wordt voor onderwijs; bijna tweemaal zoveel als alle regeringen spenderen aan gezondheidszorg en... vijftien maal meer als de totale officiële hulp aan ontwikkelingslanden!

De geïndustrialiseerde landen t.t.z. de landen die lid zijn van de Atlantische Alliantie en het Warschaupakt, nemen 78 procent van hogergenoemde uitgaven voor hun rekening. Ook in de landen van de derde wereld betekenen de militaire uitgaven een belangrijke uitgave in de regeringsbudgetten. Een tweede uitgave van de SIPRI, het hogergenoemd Zweeds Instituut, vestigde de aandacht op nog een ander aspect. De toenemende bewapening op het vlak van de nucleaire, chemische en bacteriologische wapens. De grote technologische vorderingen hebben voor gevolg dat steeds meer landen op dit vlak bijzondere inspanningen doen. Volgens de SIPRI is de verspreiding van kernwapens tot ongeveer 35 landen tegen 1985 een onontkombaar bijproduct van de vreedzame kernprogramma's. Wanneer men weet dat de huidige stock aan kernwapens van de Verenigde Staten en de Sovjet Unie nu reeds gelijk staat met de kracht van 50.000 maal de atombom die in Hiroshima door de V.S. op 6 augustus 1945 werd gebruikt dan heeft men een beeld van de gevaren die boven ons hoofd hangen. Het gevaar dat deze onzinnige bewapeningswedloop, vroeg of laat, bewust of onbewust, op een catastrofe uitmondt is niet ondenkbaar. Intussen is het een vaststaand feit dat de bewapeningsuitgaven een van de belangrijkste oorzaken inhoudt van de economische moeilijkheden waarmee de volkeren - waar ook ter wereld - vandaag geconfronteerd worden. We spreken hier dan nog niet van de energie, de menselijke inzet, het wetenschappelijk onderzoek, de grondstoffen en het produktievermogen die hier worden ingezet zonder dat deze een werkelijke bijdrage zijn aan de vooruitgang van de samenleving en de mensheid. Integendeel. In de voorbije maanden werd onze aandacht gevestigd op het Lockheedschandaal waarbij hooggeplaatste personaliteiten uit talrijke landen betrokken werden. Onze informatiemediën legden wel - en dan nog zo weinig mogelijk - de nadruk op het schandaal van de smeergelden die werden betaald om bestellingen van gevechtsvliegtuigen los te krijgen maar schonken in een veel mindere mate aandacht aan de werkelijke achtergronden van deze praktijken.

Hierover wordt de sluier van de geheimzinnigheid ge-

hangen. De „Staatsveiligheid“, heet het dan, laat ons niet toe verder uit te wijden over het probleem van de bewapening zelf. Het „industriële - militair complex“ kent dit argument. De multinationale ondernemingen weten dat dit voor hen de meest lukratieve handel is. Een handel waar het „geheim“ en de beperkte concurrentie de mogelijkheid biedt enorme winstmarges te boeken. Het is niet moeilijk om te begrijpen dat deze financiële en industriële groepen slechts voordeel halen uit de internationale spanning en koude oorlogpolitiek. Het moet zelf een leek opvallen dat rond de periode waarop miljarden voor militaire bestellingen worden voorzien door ministers, maar ook door de pers, de nadruk wordt gelegd op de groeiende militaire macht van de „vijand“ en... op de tewerkstelling die dit voor gevolg zou kunnen hebben. Het ligt voor de hand dat in die richting niet kan of mag worden verder gegaan.

De recente internationale ontspanning, de eerste stappen die werden gezet naar een vreedzame coëxistentie tussen staten met een verschillende sociaal-economische maatschappij, zullen tot niets leiden wanneer aan de bewapeningswedloop geen einde wordt gesteld.

Maar deze bewapeningswedloop, waarbij enorme belangen op het spel staan, zal niet worden afgeremd wanneer de openbare opinie hier niet al haar krachten in de weegschaal gaat werpen. Dit is een van de redenen waarom door de Wereldraad voor de Vrede een internationale campagne voor ontwapening werd ingezet. Dit was eveneens het onderwerp van de Internationale Conferentie voor Ontwapening die van 23 tot 26 september te Helsinki vergaderde en waaraan een sterke en representatieve Belgische delegatie deelnam (zie verder in Vrede). Deze actie ontving ook in ons land reeds de steun van talrijke organisaties, verantwoordelijken van verenigingen, personaliteiten, een tachtigtal parlementsleden en in bijzonder van tal van gewone burgers. Allen zijn het er over eens dat de vooruitgang van de besprekingen te Wenen (MBFR) voor de vermindering van de bewapening in Midden Europa en de bijeenroeping van een Internationale Conferentie voor Ontwapening onder de auspiciën van de O.V.N. een belangrijke stap in de goede richting zouden zijn.

In het slotcommuniqué van de besprekingen tussen de Ministers Van Elst ande en Gromyko heeft men op hogergenoemde kwesties eveneens de nadruk gelegd.

Het mag echter niet bij woorden en goede bedoelingen blijven. De openbare opinie moet er over waken, en hiervoor de nodige druk uitoefenen, opdat in die richting concrete maatregelen zou genomen worden.

Het „Overlegcentrum voor de Vrede“ dat de door ons gevoerde petitiekampagne heeft gesteund, zal, met de door haar georganiseerde „Ontmoetingsdag tegen de Bewapeningswedloop en voor Ontwapening“ die op zaterdag 18 december te Gent zal plaats hebben, een belangrijke bijdrage brengen. Het zal nuttig zijn dat talrijke personen, in bijzonder verantwoordelijken van sociale, kulturele, politieke, jeugd, vrouwen e.a. organisaties aan dit initiatief hun medewerking verlenen.

André De Smet.

binnenland

PARLEMENT EN BUITENLANDSE

POLITIEK

VASTE AFDELING VOOR BUITENLANDSE ZAKEN.

Op de openbare vergadering van de vaste afdeling voor buitenlandse aangelegenheden brengen de woordvoerders van de verschillende partijen hun standpunten naar voor t.o.v. de gevoerde politiek. Van der Elst vroeg zich daarbij af wie er bv. nog spreekt over wat er thans in Viëtnam gebeurt. Er wordt inderdaad geen aandacht besteed aan de hereniging, de heropbouw, de strijd tegen ziekten, analfabetisme, werkloosheid en corruptie en aan de reeds behaalde resultaten op deze gebieden.

Maar zo bedoelde Van der Elst het niet. Hij sprak van tragedies die zich NU afspelen en nauwelijks weerklank vinden. Bij het woord tragedie denk ik daarentegen aan de duizende vermoorde en verminkte Viëtnamezen, de 500 kgr. Amerikaanse bommen per persoon, de aanvallen op de burgerbevolking, het opzettelijk en radicaal onvruchtbaar maken van enorme oppervlakten landbouwgrond waartegen Seweso slechts klein bier is. Het is misdadig een dergelijke voorstelling van zaken te geven, voorstelling die hij trouwens doortrok over Zaïre, Zuid-Afrika, Portugal en Italië. Zijn sluitstuk: „Ook in de Verenigde Staten immers heeft men de aldaar bestaande rassensegregatie zonder geweld kunnen doen verdwijnen!“. Kommentaar overbodig.

In dezelfde trant hield Lahaye een warm pleidooi voor Rhodesië en Zuid-Afrika. Spreken over Chili is volgens hem de zaak van de kommunisten verdedigen, die de wereld willen wurgen. Ik dacht dat de kommunisten in Chili eerder onder de gewurden dan onder de wurgers thuis hoorden. Calewaert daarentegen vroeg het cultureel akkoord met Zuid-Afrika op te zeggen, daar apartheid en cultuur tegenstrijdige begrippen zijn.

Met de taalverhoudingen bij buitenlandse zaken en handel en over het personeelsstatuut hielden Guillaume en Hoyaux zich hoofdzakelijk bezig.

Veel waardevoller was de tussenkomst van Dewulf. Hij besprak kritisch de houding van België, de EEG en de industrielanden op de konferentie van Lomé en de vierde Unctadconferentie te Nairobi, het Belgisch Onthaalbeleid, het ABOS en de diensten voor ontwikkelingssamenwerking. Hij stelde ook nieuwe structuren voor. Bertrand had het ook over Unctad IV waarbij het gebrek aan Europese eenmaking onderstreept werd. Over de Europese eenmaking, Europees parlement en verkiezingen, en over de aantrekkingskracht van Europa en de rol die deze gemeenschap kan spelen, kwamen Deschamps en Vandewiele tussen, terwijl De Facq en Kevers het ook over ontwikkelingssamenwerking en -problemen hadden.

(Senaat Beknopt Verslag van 23 juni 1976, blz. 983-997).

NAVO.

Alhoewel Frankrijk en IJsland ook leden zijn van de Navo, verschilt de bijstand die ze leveren sterk van die van de andere lidstaten. IJsland bv. heeft geen eigen strijdkrachten, maar de V.S. onderhouden er namens de Navo militaire installaties. Frankrijk heeft een heel eigen positie na zijn terugtrekking uit de geïntegreerde militaire organisatie van het Bondgenootschap. In 1966 weigerde de Franse regering immers dat haar strijdkrachten onder bondgenootschappelijk bevel zouden staan en trok haar personeel terug uit de hoofdkwartieren. (Vraag van Matheysens, Vragen en antwoorden Kamer van Volksvertegenwoordigers 1975-1976 afl. 33, blz. 2362).

BREENDONK

Een schrijven van het ministerie van Nationale Opvoeding beval de scholen een „eendagsschoolreis naar Willebroek“ aan met o.m. een bezoek aan het fort Breendonk. Dit was de aanleiding voor de heer Belmans om te vragen of „meer dan 30 jaar na de oorlog het levendig houden bij jeugd en schoolkinderen van wraakgevoelens uit de tweede wereldoorlog strookt met een goedbegrepen vaderlandsliefde en Europese samenhangigheid“.

Het is een konstante bekommernis van het ministerie de jongeren inzicht over een recent verleden bij te brengen, antwoordde de minister en voegde er gevat aan toe „dat een bezoek aan het fort van Breendonk volledig strookt met een goedbegrepen vaderlandsliefde en Europese samenhangigheid, juist omdat het een overtuigende aanklacht inhoudt tegen maar al te welsprekende excessen van een ten top gedreven nationalisme“. (Ib. afl. 32, blz. 2340).

ANGOLA.

Cuba en Angola zouden het ogenblik geschikt achten om tot vermindering van de Cubaanse strijdkrachten en de Sovjet technici over te gaan, zoals blijkt uit uitspraken van Fidel Castro en de Angolese president. Cuba zou ook niet voornemens zijn tussen te komen in Rhodesië om er de nationalisten te helpen die strijden voor de rechten van de meerderheid. (Vraag van De Vlies, ib. afl. 32, blz. 2309).

Het verzoek van de Belgische regering om diplomatieke betrekkingen aan te knopen met Angola, wordt door de Angolese autoriteiten onderzocht. (Vraag van Radoux, ib. afl. 33, blz. 2362).

ARGENTINIË.

De senatoren Daulne en Parotte wezen erop dat sedert militairen op 24 maart II. het bewind in Argentinië overgenomen hebben, de burgerrechten meer en meer met de voeten worden getreden. Gewezen parlementsleden worden vermoord, boeken worden verbrand, folteringen zijn schering en inslag. Uit het ministerieel antwoord op hun vraag naar het politiek asiel dat door onze ambassade

zou kunnen verleend worden, leren we dat in tegenstelling tot de alomt verspreide indruk het internationaal recht niet het begrip kent van een universeel geldend diplomatiek asielrecht. Dit begrip maakt deel uit van het conventioneel internationaal recht in voege tussen Staten van Latijns-Amerika en geldt slechts in de betrekkingen tussen de Staten die de desbetreffende conventie ondertekenden. (Vragen en antw. Senaat afl. 40, blz. 1676). Op een verwante vraag van de heer Ylief over het aantal personen die in de Belgische ambassade te Buenos Aires asielrecht zouden gekregen hebben, volgde hetzelfde antwoord. (Vragen en antw. Kamer afl. 36, blz. 2559-60).

MIDDEN-OOSTEN.

Mevrouw Verdin-Leenaers drukte haar verwondering uit over de goedkeuring door België van een resolutie in de Unesco tegen Israël (24 mei 1976). In deze resolutie zou Israël verweten worden de bevolking van de bezette gebieden geen vrij genot te laten van haar rechten op opvoeding en cultuur. Door deze resolutie goed te keuren zou België een andere houding aangenomen hebben dan in 1974. Volgens de minister bevatte de tekst geen veroordeling van Israël en had die enkel tot doel de samenwerking van Israël met de Unesco aan te moedigen, opdat Israël volwaardig zou kunnen deelnemen aan de activiteiten van de Unesco. (Vragen en antw. Senaat afl. 40, blz. 1675).

Burgeon had graag het bedrag van de Belgische investeringen in Israël in de jongste tien jaar gekend, alsook het bedrag van de hulp aan de Palestijnen. Antwoorden op de eerste vraag was de minister onmogelijk, daar er geen verplichting bestaat de in het buitenland gedane Belgische investeringen te registreren. De hulp van België ten voordele van de Arabische vluchtelingen uit Palestina via de V.N. steeg van 1,75 miljoen in 1967 tot 7 miljoen in 1976. (Vragen en antw. Kamer afl. 33, blz. 2363).

D.A.S.R.

Hij wou ook weten waarom België de Democratische Arabische Sahrawi Republiek (D.A.S.R.) nog niet heeft erkend en welke humanitaire hulp verleend wordt aan het Sahrawi volk dat het slachtoffer is van een poging tot volkerenmoord, die uitgaat van Marokko en Mauretanië. De D.A.S.R. werd op 28 februari 1976 eenzijdig uitgeroepen door de bevrijdingsbeweging Frente Polisario. Acht Afrikaanse landen en Noord-Korea erkenden het. België sprak zich uit voor de twee resoluties ten voordele van de dekolonisering van de Spaanse Sahara (4de komm. van de 30e zitting van de Alg. Verg. van de V.N. van december 1975), maar meent dat er geen aanleiding is tot het erkennen van een Staat, daar de noodzakelijke voorwaarden niet zouden vervuld zijn. Humanitaire hulp werd verleend door het Belgisch Rode Kruis (10.000 Zwitserse fr.) en Caritas Belgica (100.000 Belg. fr. aan de Algerijnse Caritas). (Ib. afl. 36, blz. 2560-61).

ESTLAND.

Erkent België de diplomatieke vertegenwoordigers van de Baltische regeringen (Estland, Letland en Litauen) in ballingschap, zoals 35 andere landen ? vroeg Jorissen. Neen, België doet dit niet. Er zijn trouwens slechts een of twee staten die in dit geval zijn en bovendien is er slechts één Baltische regering in ballingschap, nl. deze van Estland in Kopenhagen. Wel beschouwt België de

aanhechting bij de Sovjet-Unie (zomer 1940) als onrechtmatig. (Vragen en antw. Senaat afl. 42, blz. 1746).

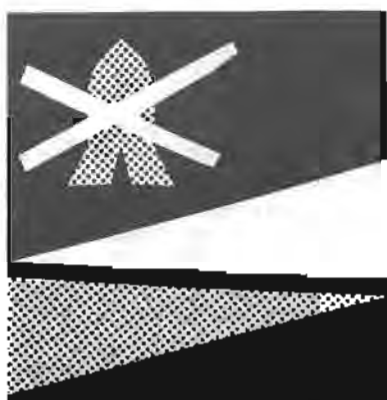
TAIWAN.

Volksvertegenwoordiger De Vlies miste Taiwan in de statistiek over de handel van de BLEU met de industrielanden buiten de EEG en de EVA. Taiwan is toch even goed een industrieland als Japan en Turkije, meende hij. Volgens de OESO klassifikatie is Taiwan echter een ontwikkelingsland. Statistieken kan De Vlies vinden bij deze van de buitenlandse handel van de BLEU met de landen van Azië. (Vragen en antw. Kamer afl. 36, blz. 2575-76).

G.M.

Miskening van de
mensenrechten in
Latijns-Amerika

INTERNATIONALE KONFERENTIE VOOR ONTwapENING

Van 23 tot 26 september ging te Helsinki een Internationale Konferentie tegen de Bewapeningswedloop en voor Ontwapening door.

In vier commissies werden de verschillende problemen besproken die verbonden zijn aan de bewapeningswedloop zoals tevens de aktiemiddelen die kunnen en dienen te worden ingezet om de ontwapening te bevorderen. Vertegenwoordigers van 52 internationale organisaties en afgevaardigden van 90 landen namen aan de besprekingen deel.

Ons land was op deze Konferentie vertegenwoordigd door afgevaardigden van volgende organisaties :

Piet Vermeylen - oud minister - namens de BSP,
Jean Dubosch - KPB, L. La Montange - ACOD, Ignaas Lindemans - ACV, Pax Christi - Vlaanderen, R. Senson - ACOD, Everaerts Marie Jeanne - S.V.V., Martin Marie-Thérèse - S.V.V., André De Smet - vzw Vrede.

Namens het Komitee voor Veiligheid en Samenwerking in Europa namen eveneens de heren Robert De Gendt, Kanunnik Raymond Goor, Jean Terfve - oud minister en Albert De Smaele - oud minister aan de werkzaamheden deel.

De heren P. Vermeylen, I. Lindemans, J. Dubosch en Kanunnik Goor vertegenwoordigden de Belgische delegatie in het Bestuurskomitee. P. Vermeylen was een van de woordvoerders tijdens de openingszitting en stelde de Oproep aan de UNO voor tijdens de slotzitting.

Namens de commissies en de werkgroepen die per beroep of interessegroep samenkwamen werden door de heren Lindemans, Kanunnik Goor en A. De Smaele eveneens rapporten tijdens de slotvergadering voorgedragen. Deze internationale Konferentie, waarop we in onze volgende uitgaven nog zullen terugkomen, was zeker een belangrijke bijdrage in de strijd tegen de Bewapeningswedloop en voor Ontwapening.

BELGIE EN SOVJET-UNIE

SLUITEN AKKOORDEN

Op de terugweg van de Algemene Vergadering van de OVN die vorige maand te New York geopend werd bracht Minister van Buitenlandse Zaken Gromyko een bezoek aan ons land.

Te Brussel werden besprekingen gevoerd tussen Eerste Minister Tindemans en Minister van Buitenlandse Zaken Van Elslande en Minister Gromyko die met een slotcommuniqué werden afgerond. Door Minister Gromyko werd eveneens een druk bijgewoone perskonferentie gehouden. In het door de bewindslieden van beide landen ondertekend akkoord bevestigen zij hun wil in het belang van hun volkeren de betrekkingen tussen beide landen te verstevigen en bij te dragen tot de Europese en internationale veiligheid en samenwerking. Zij onderlijnden dat de Konferentie voor Samenwerking en Veiligheid in Europa (KEVS) en de toepassing van het slotakkoord van Helsinki een belangrijke bijdrage zijn voor de samenwerking tussen staten met een verschillend sociaal en economisch stelsel en verbonden zich mee te werken voor een ontwapeningspolitiek.

In dit perspectief besloten zij zich in te zetten voor de afwerking van de besprekingen te Wenen voor de wederzijdse troepenvermindering in Midden-Europa. Beide partijen onderlijnden eveneens de noodzaak van de bijeenroeping van een Internationale Konferentie voor Ontwapening onder de auspiciën van de OVN.

Wat de samenwerking betreft tussen de beide landen werden eveneens akkoorden ondertekend : inzake de vestiging van consulaire posten maar in bijzonder op het vlak van de kulturele en wetenschappelijke samenwerking voor de jaren 1977 en 1978.

Door minister Gromyko werden de Ministers Tindemans en Van Elslande uitgenodigd om een bezoek te brengen aan de Sovjet-Unie.

MIDDEN-OOSTEN

HET GAAT ONS ALLEN AAN

De eerste dode op aarde was een onschuldige, gedood door zijn broeder die zijn daad in volgende bewoordingen verklaarde „Ben ik dan de bewaker van mijn broeder?“

Maar Jahwe antwoorde „Het bloed van uw broeder roept tot mij ... Wees verdoemd“ (Genesis 4. 10-11).

Het antwoord van Cain is aktueel tegenover de tragedie in het Midden-Oosten tenoverstaan van het gevoel van onmacht dat allen aanvoelen : intelligentia, leiders van internationale instellingen, kerkelijke leiders en zelfs staatslieden. Het verstevigt hun goed geweten. Wat moet dan gezegd worden van het publiek ?

Niemand kan zich echter onschuldig verklaren en de onmacht aanroepen.

Het ware probleem is het Palestijns probleem.

Zolang de bloedbaden aanslepen zullen de offers en de terroristische daden verder gaan.

Dit probleem is geboren met de oprichting van de staat Israël op de gronden van dewelke het Palestijnse volk verjaagd werd. Dit volk werd vervolgd, gemassacreerd overal waar het zich bevindt. Alle recht op de terugkeer naar zijn grond werd hem geweigerd. De rol van de Westerse regimes is bepalend bij de uitwijzing van dit volk en in de weigering van zijn recht op terugkeer. Zij engageren zodoende de verantwoordelijkheid van hun burgers.

Alle burgers die deze verantwoordelijkheid weigeren moeten een onmiddellijke en rechtvaardige oplossing eisen van het probleem dat zo gecreëerd werd en bestendigd.

Een van de konsekwenties van het Palestijns probleem is het terrorisme. De informatiemedia ontmaskeren het om ter best. Men omringt zich met alle voorzorgen om zich te beveiligen en de nationale belangen te vrijwaren. Men vermenigvuldigt de akkoorden tussen Staten om het terrorisme uit te schakelen. Resultaat : niets dan alleen tijd verlies. Men vergeet dat het terrorisme niet afhangt van de „fait divers“, dat het een produkt is van de onrechtvaardige sociale structuren. Men ontziet de feiten bij de wortels aan te pakken. Zolang het Palestijns probleem niet is opgelost is niets opgelost. Om een een slang te doden moet men zijn kop verpletteren ; het volstaat niet zijn staart af te snijden. En ... „vooraleer de splinter te bekijken in het oog van zijn buur moet men naar de balk zien in zijn eigen oog“. Dit is wat wij moeten doen begrijpen aan onze vertegenwoordigers.

Maar zo we verantwoordelijk zijn kunnen we dan om het even wat doen ? „Een steen ondersteunt een rots“ zegt een Palestijnse boer. Niemand kan alleen het Palestijns probleem oplossen maar ieder moet er zijn bijdrage toe brengen. Personaliteiten hebben geweigerd een oproep te richten voor de vrede in Libanon met het oog om het lijden te verzachten „omdat dit tot niets dient“ zegden zij. En nochtans, is het niet nuttig dat het publiek en de verantwoordelijken gealarmeerd worden voor de tragedie van Libanon !

De informatiemedia zouden een gunstig klimaat kunnen scheppen voor het tot stand komen van een oplossing van het Palestijns probleem. Zij verkiezen echter meestal zich in te laten met zaken die heel wat minder belang hebben. Men woont een totale omverwerping bij van de schaal der menselijke waarden. Het geval van Tell El Zaatar had tot het maximum moeten uitgebaat worden om het publiek en de verantwoordelijken de werkelijke gegevens van het probleem te doen begrijpen. Het is echter het tegenovergestelde dat gedaan werd. Men heeft gesproken over de gekwetsten, niet over de redenen, de oorzaken van het drama. In het geval van de Airbus is men verder gegaan, gedurende een ganse week heeft men het over deze gebeurtenis gehad, maar men heeft vergeten uit te leggen dat de Palestijnse tragedie met zijn ontzagelijke omvang, aan de basis ligt. De vijfhonderd personen, gedood in de instorting van een schuilkelder in Tell El Zaatar werden in twee dagen vergeten daar waar een verdwenen persoon - Mme Bloch - meer dan een week de aandacht kreeg van de informatiemedia.

Ieder van ons moet de onmiddellijke stopzetting eisen van de gevechten in Libanon ; iedereen moet de humanitaire organisaties helpen. Maar het is niet alles. Het Palestijns probleem moet aan de basis opgelost worden om geen nieuwe ongelukken te beleven. Iedereen moet met aandrang zijn afkeuring uiten tegenover de passieve en schuldige houding van de regimes die weigeren het Palestijns probleem op te lossen. Dit is een plicht van verantwoordelijkheid als mens.

„Gij kunt het recht van het onrecht of de goede van de kwade niet scheiden want zij zijn voor de zon een elkaar verbonden zoals een zwarte en de witte draad samen geweven zijn“ (Khili Gibran - Libanees dichter).

Aldeeb - Sami.
Palestijns Christene.

Dokter in de rechten en gediplomeerd in de politieke wetenschappen van het Hoger Internationaal Instituut van Geneve.
(vertaald uit Le Monde).

AFRIKA

KAAPVERDISCHE EILANDEN BRIEF VAN DANI CEUNINCK UIT CAPO VERDE

Bij zijn vertrek beloofde Dani ons nu en dan een briefje te sturen vanop de Kaapverdise eilanden waarin hij niet alleen wat meer nieuws over hemzelf, maar ook over het leven en de omstandigheden ter plaatse zou schrijven. Dat is dan ook gebeurd en hieronder geven we de inhoud weer van deze brief.

„Na acht maanden werken in het centraal hospitaal van de hoofdstad Praia, werk ik nu op het verst afgelegen eiland Santo Antao. Dit is het eiland waar de dagelijkse „struggle for life“ - en hiermee bedoel ik geen menswaardig leven, doch alleen overleven - het zwaarst is.

Het eiland bestaat uit rijen bergketens, gescheiden door diepe valleien, die potentieel vruchtbaar zijn (als het regent !) en steenwoestijnvlakten (echte maanlandschappen). Santo Antao is het tweede grootste eiland van de Capo Verde wat oppervlakte en bevolking betreft en kan principieel zelfs voedsel uitvoeren naar de andere eilanden. Dat kan echter alleen tijdens de „vette jaren“ als er regen valt, anders is het echter bittere armoede. Het eiland bezit geen enkele infrastructuur. Het is pas nu dat de bevoelingswerken op gang zijn gekomen. Ook wat de wegen betreft zijn de kolonialisten sterk in gebreke gebleven. In tegenstelling met enkele andere eilanden heeft het hier dit jaar onvoldoende geregend zodat maïs- en andere gewassen praktisch verdord zijn.

Ook de visvangst is zeer moeilijk wegens het gebrek aan natuurlijke havens en aan zeewaardige bootjes. Een euvel waaraan de Portugese fascistie ook niet verholpen hebben. Het is dan ook niet verwonderlijk dat in 1947, een hongerperiode voor gans Capo Verde, hier op Santo Antao een derde van de bevolking (officiële cijfers) van honger is omgekomen.

De weinige groene oases waren natuurlijk in handen van een drietal families. Een groot deel van de bevolking zocht dan ook een uitweg voor al haar ellende als kontraktarbeider op het vruchtbare San Tomé (een verkapt vorm van slavenhandel) of in emigratie naar de USA of

Europa (als gastarbeider). Degenen die achterbleven, zijn echter niet bij de pakken blijven zitten zodat zij vele kaders geleverd hebben in de politieke (klandestiene) strijd tegen het Portugese fascisme. Velen vluchtten echter ook naar Guínea waar ze het bevrijdingsleger van de PAIGC vervoegden.

Voor het ganse eiland was er slechts één arts (nu zijn we met twee) en één van mijn illustere voorgangers was dr. Agostinho Neto, huidig president van de jonge volksrepubliek Angola. Hij was namelijk een gevangene van de fascistie en werd naar Santo Antao gedeporteerd, waar hij zijn medische kennis in dienst stelde van de plaatselijke bevolking. (...).

De mensen komen hier van uren ver te voet over de bergen, langs muilezelpaadjes (soms 30 à 50 cm breed en daarnaast de diepe ravijn). Zo zijn er soms die drie, vier uur te voet gaan met een zieke op de rug en daarna nog moeten terugkeren per jeep of vrachtwagen. Ik hoef hier waarschijnlijk niet op te sommen wat de meest voorkomende ziekten zijn. Die zijn overal ter wereld dezelfde waar armoede en onwetendheid troef zijn : TBC, lepra, ondervoeding, gastritis, gebrek aan vitamines, enz... met deze bijzonderheid er bij dat er elke dag mensen van de rotsen vallen omdat er heel weinig echte wegen zijn. Dit brengt met zich mee dat er veel werk is met de „breuken“. Jammer genoeg beschikken we niet over een röntgenapparaat, zodat vele gebroken botten „op het gevoel“ weer ingezet worden. Ook hebben we regelmatig nood aan geneesmiddelen. Zo hebben we op het ogenblik geen penicilline (wel andere antibiotica in kleine hoeveelheden), geen aspirine, geen rumifor, noch streptomycine (basisgeneesmiddelen tegen TBC, enz... !).

Het meest elementaire geneesmiddel zou echter gewoon voedsel zijn en dat is ook al schaars. Maar zolang er mensen zijn zullen er wonderen verricht worden, heeft Karl Marx gezegd. En de bevolking is aan de slag gegaan, wegen worden aangelegd, grondwater geboord en bevoelingswerken begonnen ... terwijl het politieke aspect o.l.v. de PAIGC zeker niet verwaarloosd wordt. (...).

De arme, bedrogen bevolking beseft dat de wonderen nog nooit van de hemel gekomen zijn en alleen hard werk iets aan de situatie zal veranderen. De bevolking heeft het grootste vertrouwen in de PAIGC en haar leiding die in de 15-jarige koloniale oorlog tegen onze Nato-partner Portugal en door haar werk in de bevrijde gebieden van Guínea haar sporen heeft verdiend.

Dani Ceuninck.

Wie Dr. Dani Ceuninck wil helpen bij zijn moeilijke opdracht kan een bijdrage storten voor de aankoop van medikamenten op PRK 000-0223904-28 van de „vrienden van Cuba“ met vermelding „Solidarité PAIGC“.

Angola

DE ANGOLESE STRIJD TEGEN DE IMPERIALISTISCHE INTERVENTIE

Agostinho Neto.

Het imperialisme heeft geen inspanningen gespaard om onze onafhankelijkheid te saboteren, ons land te verdeelen, door gebruik te maken van alle handelingen gericht op de ontbinding van het MPLA : infiltratie van agenten, pogingen tot corruptie, fysische likwidatie enz... Alhoewel het imperialisme besliste haar reactionaire activiteiten te versterken door al haar krachten te gebruiken, zal zij nooit haar verlangen kunnen verwezenlijken een neo-koloniale regering aan de macht te zetten. Net zoals het mislukte in de poging het Portugees kolonialisme te versterken, zal het er niet in slagen zijn marionetten in stand te houden, want het begrijpt niet en wil ook niet de logica van de geschiedenis begrijpen.

Zowel vroeger als nu beschouwen de kapitalistische landen van West-Europa en Amerika het MPLA als een gevaar voor hun belangen in Zuid-Afrika. In feite was het MPLA de enige echte vijand van het Portugees kolonialisme in Angola.

De Portugese kolonialisten hebben ons 2 invallen nagelaten : een inval in het noorden door eenheden van het ordelijk Zairese leger onder dekking van het FNLA, en een andere inval in het zuiden door het ordelijk Zuid-Afrikaanse leger en de ledepoppen van de UNITA. De Portugese kolonialisten hoopten Luanda te zien vallen voor het uitroepen van onze onafhankelijkheid, op 11 november 1975. Maar hun hoop bezweek voor de kracht en de vastberadenheid van het Angolese volk. Daarbij komt nog dat zij ons land hebben achtergelaten in een rampzalige economische toestand. Vooraleer Angola te verlaten hebben zij vrijwillig machines en installaties vernietigd. Dat is de erfenis die de Portugese kolonialisten ons hebben nagelaten na 5 eeuwen van slavernij, discriminatie en obscurantisme (domperspolitiek - die het volk niet te wijs wil maken) tijdens dewelke het ons onmogelijk was kaders te vormen die in staat zijn de sectoren van het nationaal leven te beheren en te controleren.

Waaruit bestaat deze erfenis van het Portugees kolonialisme ?

Deze erfenis is niet meer en niet minder dan een misdaad die zich voegt bij een aantal andere misdaden begaan op Angolese grond, die het Angolese volk nog niet vergeten is. Het is de revolutionaire taaheid van het Angolese volk, ondersteund door haar vrienden en bondgenoten die de kolonialisten, gesterkt door het internationale imperialisme, verplicht heeft zich uit ons land terug te trekken.

Met het vertrek van de laatste Portugese soldaat hervond Afrika zich bevrijd van het Portugees kolonialisme. In dit proces moet men niet alleen de bevrijdingen zien van vol-

keren die lange eeuwen van verdrukking gekend hebben, maar ook een nieuwe houding tegenover de pogingen van de neo-kolonisatie. De progressieve vloed stijgt ononderbroken en het imperialisme heeft steeds meer moeilijkheden de welwillendheid van de Afrikanen te winnen. De revolutionaire natuur van de gewapende strijd die een veertien jaren heeft geduurd, heeft de anti-imperialistische geest van de massa gesmeed.

Het Angolese volk heeft met succes haar onafhankelijkheid verdedigd.

Daar we ervoor vreesden de eenheid van het volk in een breed anti-kolonialistisch en anti-imperialistisch front te zien verdwijnen, hebben we schikkingen getroffen om onze onafhankelijkheid te verstevigen door alle sociale vaderlandslievende klassen, alle mannen en vrouwen, zonder onderscheid van kleur, geloof of politieke strekking voor de strijd te mobiliseren. In deze bewoordingen hebben we de inhoud van onze onafhankelijkheid vastgelegd. Dit breed anti-imperialistisch front maakt de grondvesten uit waarop de totale structuur van de volksrepubliek Angola steunt, waarvan de koepel rust op de revolutionaire principes van het MPLA. Zeker, we hebben bepaalde opties voor het nationaal leven genomen, en we zijn verplicht de volksmacht te organiseren, rekening houdend met de revolutionaire werkelijkheid, te weten dat zonder democratie, zonder actieve deelname van de arbeiders en de boeren - de klassen die tijdens de koloniale periode het meest uitgebuit werden - aan de macht, geen onafhankelijkheid kan bestaan.

Het zijn de arbeiders en de boeren die het meest geleden hebben onder de koloniale vernedering, die de hoogste prijs betaalden betreffende honger en armoede en die de grootste offers getroost hebben tijdens de bevrijdingsoorlog. Daarom oordelen wij het noodzakelijk dat de arbeiders en de boeren op het voorplan staan van de natie in de periode die volgt op de onafhankelijkheid. Doch dit principe toepassen in een situatie waarin allerlei soorten problemen oprijzen, is niet gemakkelijk.

Nochtans blijven wij ervan overtuigd dat we in een betrekkelijk korte tijd een Volksvergadering zullen hebben hoofdzakelijk samengesteld uit arbeiders en boeren van alle provincies en die de hoge wetgevende functies op zich zal nemen. Dit Assemblée zal de richting van ons land bepalen. De revolutionaire bekwaamheid van het volk en de lessen die te trekken zijn uit onze ervaring en deze van andere volkeren zullen ons toelaten maatregelen te nemen die zullen leiden tot een regime gebaseerd op een volksdemocratie. De materiële faktor is het fundament waarop de sociale vooruitgang rust. De politieke en sociale vooruitgang zal gebaseerd worden op de ontwikkeling van de agrarische en industriële factoren.

Illusies van de imperialistische landen.

In deze context valt te signaleren dat bepaalde imperialistische landen nog altijd illusies koesteren en denken dat zij de westerse ontwikkelde landen er eens zullen kunnen toe brengen een economische boycot te plegen tegenover onze jonge staat, dit door de rijkdom van de natuurlijke bronnen en de betrekkelijke economische afhankelijkheid van de andere Afrikaanse landen ten opzichte van Angola.

Doch hierbij schijnen ze telkens het bestaan van onze bondgenoten, de socialistische landen, te vergeten net zoals ze de lessen van Viëtnam en Cuba schijnen vergeten

te zijn. Dankzij de volharding en het realisme overgeërfd van de gewapende strijd zullen wij een economie opbouwen in dienst van de natie en uit de vestiging en de verdediging van onze onafhankelijkheid de hoofdprincipes van onze politiek, onze economie en onze ideologie maken. Terzelfdertijd zullen zij die geboren zijn in deze republiek, het recht hebben tot gratis opvoeding en medische zorgen en tot taak hebben de Angolese cultuur in de breedste zin van het woord nieuw leven in te blazen, opdat het Afrikaanse patrimonium zich met haar verscheidenheden en briljante uitdrukkingsvormen zou kunnen verrijken.

Wij zullen de democratie opbouwen rekening houdend met onze concrete werkelijkheid. Wanneer wij over onze opties praten, klasseren onze vijanden - en onder vijanden versta ik allen die Angola willen vernietigen -, ons in een preciese categorie. Maar wij zeggen hen dat zij ons nooit zullen kunnen beletten te zeggen wat we denken. We hebben altijd een duidelijk programma gehad en we hebben ons altijd als progressisten beschouwd; zeker daar waar we daadwerkelijk de handelingen en verzuchtingen van een volk, bewust van haar revolutionaire doel en van de te volgen weg naar haar verwezenlijking, vertalen.

We zijn strikt verbonden met het principe dat zegt dat alle volkeren ter wereld het recht hebben over zichzelf te beschikken en hun regime vrij te kiezen. Wij houden van de onafhankelijkheid en de democratie dat ons volk verlangt. Door te realiseren hetgeen de onafhankelijkheid en de democratie beoogt (zoals het Angolese volk het wil door een volksmacht te vestigen en de weg te openen naar het scheppen van een socialistische maatschappij) blijft het MPLA en de hoofdstellingen van de Volksrepubliek Angola de enige wetmatige vertegenwoordiger van ons volk.

De houding van de O.A.E.

Tijdens de laatste zitting van de organisatie voor de Afrikaanse Eenheid (OAE) in januari 1976, hebben de Afrikaanse progressistische krachten een overwinning behaald. Spijts alle pogingen tot intimidatie en omkoping door imperialistische agenten, zijn de Afrikaanse progressieve krachten erin geslaagd enkele van de fundamentele principes van deze organisatie te redden door zonder omhaal de invasie van het Angolese territorium door Zuid-Afrikaanse racisten, de apartheid, de expansiedrang en de houding van de Angolese marionetten verbonden met het FNLA en de UNITA te veroordelen. Deze tendens is in tegenspraak met een andere die de verklaringen en de verbintenissen genomen in het verleden negeert en die zich niet opstelde tegen de bezetting van Namibië en het gebruik van haar territorium als agressiebasis tegen Angola.

Er is geen plaats voor compromissen wanneer de vijand zich in ons land vestigt. Het is ons niet mogelijk onze fundamentele verbintenissen te vergeten in een dergelijke situatie. De positie van de Volksrepubliek Angola versterkt zich niet alleen in Afrika maar in de hele wereld. En dit proces heeft een onomkeerbare internationale dimensie wegens de samenhang die de progressieve krachten in Afrika verenigt.

De Afrikaanse eenheid kan slechts begrepen worden indien ze op basis van rechtvaardige principes wordt gebouwd. Dit geldt eveneens voor de O.A.E. Wanneer men

wil dat er eenheid is, is het nodig dat deze zich waarmaakt, rekening houdende met de bevrijdingsproblemen van het neo-kolonialisme, het racisme, de expansiedrang en het imperialisme. En omdat de Zuid-Afrikaanse racisten de vijanden zijn van Afrika en haar volkeren en de onderdrukking en de discriminatie van 20 miljoen Afrikanen blijft uitoefenen, kunnen ze er nooit besluiten samen te werken met andere Afrikanen tenzij om ze uit te buiten. Vanwege de Afrikanen zou het immoreel zijn verbonden te sluiten of neutraal te blijven ten opzichte van dit probleem. Het zou misdadig zijn in deze politieke ivoren toren te blijven waarin de racistische minderheid in Zuid-Afrika zich opsluit. De enige lofwaardige houding is het krachtig bevechten van de expansietendenzen van de racisten. Doch, zoals het natuurlijk is, bestaat er een meer uitgesproken samenhang bij de reaktionairen. Zich verbergend achter een paternalistisch vernis, willen ze het Angolese volk de regering die in hun kraam past aanduiden. Zekere landen die de imperialistische slogans herhalen, vermenigvuldigen hun krachten om de nationale en internationale opinie te overtuigen van de noodzaak een koalitieregering in Angola te vormen. Dat is een andere teken van de kapitulatie van het imperialisme. Wij Angolezen weten heel goed wat we willen en de Afrikaanse paternalisten moeten erin berusten met ons samen te werken terwijl ze onze onafhankelijkheid en onze opties eerbiedigen. Want enkel het Angolese volk is bevoegd zich uit te spreken over het soort regering en regime dat hen past.

De agressie van Zuid-Afrika en Zaïre.

Wat Zuid-Afrika betreft is het nodig ons te herinneren dat we geen enkele buitenlandse macht op ons grondgebied toelaten. Wij aanvaarden geen enkele buitenlander die zich door middel van geweld bij ons zou willen vestigen. Ons land is onmetelijk evenals zijn bronnen die door buitenlandse maatschappijen bewerkt worden. Het is mogelijk dat de Portugezen het binnendringen van Zuid-Afrikaanse belangen in deze maatschappijen vergemakkelijkt hebben. Doch het bezetten van ons nationaal grondgebied en het negeren van de wettelijke regering van ons land onder het mom van onze belangen te beschermen, zijn methodes van bedelaars. De racisten weten dat onze politieke macht geen gift is geweest van Portugese kolonialisten, maar dat we haar gegrepen hebben ten koste van onmeetbare opofferingen. Wat Zaïre betreft, zij heeft reeds eenheden van haar ordeleger gestuurd om het FNLA te steunen zelfs voor de ondertekening van het staakt-het-vuren met de koloniale regering. Nochtans zouden de talrijke nederlagen die ze tot nu toe geleden hebben hen moeten overtuigen van de zinloosheid van hun oorlog. Beroofd van de steun van het volk vreest het Zaïrese regime dat de democratische gerichtheid in Angola zich zal uitbreiden naar andere streken in Afrika. Ze begeren de Angolese rijkdommen om hun macht te ontwikkelen. Ze willen uiteindelijk Angola afhankelijk zien worden van Zaïre en het Angolese volk in de handen van het Amerikaanse imperialisme werpen. Het zou in het belang zijn van Zaïre om relaties van vriendschappelijke samenwerking te leggen met de regering van de Volksrepubliek Angola. Ons land is erg geïnteresseerd om haar betrekkingen met haar buurman te normaliseren. Doch om dit te doen is het onontbeerlijk de oorlog tegen ons volk te staken en ervan afzien in ons politiek

leven tussenbeide te komen. Angola en Zaïre zouden ook in vrede kunnen leven doch op voorwaarde dat ze wederzijds de vrijheid eerbiedigen zijn eigen toekomst te kiezen en dat alle betrekkingen gebaseerd zijn op wederzijds respect.

Wat de andere buurlanden betreft is het voldoende dat zij de manier van leven dat ons volk gekozen heeft eerbiedigen opdat tussen ons normale betrekkingen zouden gelegd worden.

Het is algemeen bekend dat wij hulp ontvangen van geallieerde landen en vrienden, van progressieve groepen en zelfs van personaliteiten uit verschillende landen in de wereld. Al dan niet hulp ontvangen van andere landen, al dan niet relaties aanknopen met andere landen en organisaties, dat is een voorrecht van elke onafhankelijke staat en wij, de volksrepubliek Angola hebben aan onze vrienden en bondgenoten gevraagd ons te helpen onze problemen op te lossen. Toch reageren landen, die denken meester van de wereld en van het lot der mensen te zijn, op hun manier op beslissingen van een onafhankelijk en zelfstandig land.

Het zijn juist deze landen die de kolonialisten gesteund hebben tijdens de bevrijdingsoorlog tegen het Portugese kolonialisme, die zich nu over ons grondgebied verspreiden, terwijl ze de marionetten wapens leveren en huurlingen aanwerven - wat hun verlangen om ons door geweld te domineren bewijst. De regeringen die zich de aktiefste inspanningen getroosten om de onafhankelijkheid van Angola te ruimen, zijn deze van de Verenigde Staten, van fascistisch Zuid-Afrika en zekere andere regeringen van West-Europa. Blind door hun uitsluitingssysteem in andere landen, kunnen ze de behoefte van alle volkeren vrij te zijn, niet begrijpen. Zich opstellend tegenover het socialistische kamp waar geen plaats is voor uitbuiting van de mens door de mens, trillen ze van angst bij het idee dat het onafhankelijke Angolese volk zijn deuren zou kunnen sluiten voor de wraatzuchtige honger naar profijt en gemakzuchtige verrijking ten koste van het Angolese volk.

De relaties met socialistische landen.

We hebben goede ervaringen opgedaan bij onze relaties met socialistische landen want zij hebben nooit naar gezocht ons hun ideologie op te dringen. Zij hebben nooit compensaties opgeëist, van welke aard dan ook, voor de hulp dat zij ons gaven. Zij hebben nooit met onze vijanden samengewerkt. Zij hebben nooit geprobeerd ons voorbeelden van regeringen of van oplossingen op te dringen. Zij hebben grote eerbied voor ons volk. Vandaag werden op basis van principes die de internationale betrekkingen regelen, grondslagen verworpen om de samenwerking op alle niveaus te ontwikkelen.

Ik maak van deze situatie gebruik om, in naam van alle Angolezen, de socialistische landen die het onweerlegbaar bewijs gaven van de onmetelijke internationale solidariteit te bedanken. Wij bedanken de Sovjet-Unie, Joegoslavië, Cuba, Bulgarije, de DDR, Polen, Roemenië, Hongarije, Tsjecho-Slovakije, Korea, Viëtnam en Mongolië.

Wij bedanken hen voor hun morele, politieke, militaire en technische bijstand die ze ons zonder enig belang hebben gegeven om ons te helpen in de verdediging van onze territoriale integriteit en in de heropbouw van ons land. Wel te begrijpen valt dat onze dankbetuigingen eveneens

gelden voor Afrikaanse landen en organisaties die de rechtvaardige strijd van ons volk op een solidaire manier gesteund hebben. Wij drukken onze diepste dankbaarheid uit voor diverse steunkomitees in Italië, Nederland, Portugal, Zweden en in andere Europese landen die zich met geweld hebben uitgesproken voor de erkenning van de Volksrepubliek Angola. Wij bedanken de progressieve krachten (en realistische) van de Verenigde Staten die veel hebben gedaan om een nieuw moorddadig avontuur van hun regering te vermijden.

Wij hebben de volkeren van Europa, Afrika, Azië en Amerika achter ons staan, vroeg of laat zal onze republiek de achting van de gehele wereld winnen. Met uitzondering van ons volk heeft niemand het recht rekening te vragen van onze politieke akties. En ons volk is voorbestemd dit verworven recht te verdedigen na lange jaren strijd. Indien ons verlangen wordt gerespecteerd zal samenwerking mogelijk zijn.

Afkeer voor het niet beperken van wapens.

Voor het niet beperken van wapens bevestigen wij onze totale afkeuring. We hebben niet de bedoeling - en niemand heeft het ons gevraagd - de oprichting van militaire bases toe te laten die niet beantwoorden aan de belangen van onze nationale verdediging. We hebben evenmin de intentie ons te mengen in de verschillen tussen de militaire blokken, alhoewel wij erg geïnteresseerd zijn in de beperking van strategische wapens, in de politiek van de ontspanning en het creëren van een klimaat van vrede en vertrouwen tussen alle landen ter wereld. Ik heb het gezegd en ik herhaal : wij Angolezen zijn diep verbonden met de onafhankelijkheid en de democratie waarvan wij gedurende eeuwen van kolonisatie beroofd zijn geweest. Wij zullen het ene noch het andere hebben indien wij blind aanvaardden de politiek van andere landen te volgen. En hiervan zijn wij volledig bewust.

De wetmatigheid van de Volksrepubliek Angola is zonder twijfel. Zij is de uitdrukking van het gehele Angolese volk. Gelet op deze wetmatigheid is de Volksrepubliek Angola rechtmatig lid van de O.A.E.

Het is hoog tijd dat de internationale gemeenschap akte neemt van de reële gevoelens van ons volk ten opzichte van een zekere verwarring die door bepaalde internationale milieus werd geschapen.

In Angola bestaat er één politieke heersende organisatie : het MPLA.

Er bestaat één enkele georganiseerde regering die de macht uitoefent overeenkomstig de volkswil. Voor dit volk kunnen de marionetten die zich verkocht hebben aan de imperialisten en de racistische minderheid, in geen enkel geval beschouwd worden als „bevrijdingsbewegingen“.

Het volstaat dat de internationale organisaties een blik werpen op de Angolese werkelijkheid om het in het leven roepen van misverstanden betreffende ons land stop te zetten. Het is zeker dat in gunstige tijden, de OAE de feiten zal erkennen en een juiste houding zal aannemen, een houding die overeenstemt met de wil van het Angolese volk. De gunstige tijden, zal het de Verenigde Staten niet ontbreken een gelijkaardige houding aan te nemen.

KULTURELE REPRESSIE EN VERDRUKKING IN ZUID-AFRIKA

Wij ontvingen van het B.O.A. Komitee (Boycot Outspan Aktie) een copy van het schrijven die ze hebben gericht aan de Ministers van Opvoeding en Kultuur. Het leek ons interessant de zeer interessante gegevens die hierin voorkomen te publiceren. Hierbij publiceren we dan ook belangrijkste uittreksels uit deze brief.

Het is een bekend feit dat in de traditionele Afrikaanse maatschappij kultuur, in de vorm van zang, dans, drama en verhaal geïntegreerd zijn in het sociaal en politiek leefpatroon, i.p.v. enkel middel tot vermaak en vrijetijdsbesteding te zijn, en dat zij een belangrijke rol speelt in ritueel, feestviering en in onderwijs. Het is echter duidelijk dat de traditionele kultuur in Zuid-Afrika schade ondervonden heeft van en verwrongen is door de blanke overheersing in de economische, politieke en kulturele sfeer. De kulturele tradities hebben eronder geleden; sommige hebben enkel kunnen overleven mits aanpassing aan de harde voorwaarden van het leven en werk in de „townships“. Andere zijn vervormd of worden opzettelijk bewaard voor een blank publiek als voorbeelden van „inboorlingenkunst“ (bijv. hutten en uitrustingen van Shangaan, Zoeloe e.a.), zoals ook „stammendansen“ (in mijnen enz.), die voorkomen in de toeristische folders.

Sedert het begin van de jaren 1970 is een nieuwe golf van kulturele energie (waarover de Belgen, vooral in Vlaanderen, niet ingelicht zijn) gerezen binnen de zwarte gemeenschap. Deze golf bestaat samen met, en is deel van de politieke renaissance die heeft plaats gehad doorheen de beweging van Zwarte Bewustwording, een zwarte politieke beweging met brede basis, die als doel heeft de identiteit en de waardigheid van de zwarte bevolking opnieuw te bevestigen tegenover de aanvallen vanwege de Apartheidswetgeving (moordpartijen in Soweto, Witbank, Alexandra...) en alle vormen van politieke en economische diskriminatie en verdrukking. Voor de zwarte mensen van Zuid-Afrika, die lang en hard geleden hebben onder de onderdrukking van de blanke overheersing en de Apartheidswetten, is de uitdrukking van hun vrees, pijn, hoop en vastberadenheid doorheen muziek, poëzie, dans en literatuur steeds belangrijk geweest. Terwijl politieke rechten hun ontzegd werden, en politieke activiteit verboden, is kultuur één van de weinige vormen van protest en zelfbevestiging geweest die openstonden voor de zwarte bevolking.

Mogen wij uw aandacht vragen voor het bestaan en de „dood“ van volgende kulturele groepen die werden of worden gehinderd of vernietigd door de Zuidafrikaanse wetgeving.

De meest politiek geëngageerde zwarte theatergroepen zijn systematisch vervolgd en vernietigd. Drie dergelijke groepen TECON (Theatre Council of Natal), PET (People's Experimental Theatre) en MDALI (Music, Drama, Arts & Literature Institute) bestaan niet meer omdat sommige van hun leiders vastgehouden zijn door de politie en in sommige gevallen beschuldigd worden

van politieke misdrijven, en omdat hun leden verspreid zijn. Andere, minder bekende, kulturele groepen zijn actief onder moeilijke omstandigheden in Zuid-Afrika. Als ze al niet lijden onder politierepressie, dan zijn er andere moeilijkheden: er zijn in Zuid-Afrika geen zwarte beroepstheaters en geen zwarte theaterscholen. Op grond van de Group Areas Act zijn de stedelijke centra en de commerciële theaters ingedeeld op plaatsen die geschikt zijn voor gebruik door de blanken. Zwartens mogen enkel in theaters binnen, als spelers of toeschouwers, indien een bijzondere vergunning wordt toegekend. Zwarte acteurs, directeuren, muzikanten en andere theatermensen worden aldus verplicht zich te beperken tot hun eigen gebieden - strikt genomen niet enkel „nie-blankes“, maar Afrikanen, Indiërs of Kleurlingen naargelang het geval.

Multiraciale amateurgroepen zijn niet verboden, maar een netwerk van reglementeringen draagt ertoe bij, hen te hinderen. Toen de Slangenspelers van New Brighton een Afrikaans stuk wilden brengen in een gebied van kleurlingen, werd aan hun blanke directeur de toelating geweigerd door de autoriteiten.

Andere problemen zijn:

1. Uitrusting:

Deze blijft meestal beperkt tot lichten en mikrofoons. Zelden is er veel plaats voor vlakschermen, en er zijn geen „backstage“ faciliteiten.

2. Plaatsen om op te treden:

Enkel zalen van de YMCA en gemeenschapscentra zijn beschikbaar voor acteurs. De zalen zijn normaal enkel beschikbaar voor optredens van een week. Repetitities moeten gebeuren in de huizen van de acteurs (recente beelden over Soweto, uitgezonden op 16.6.1976 over de Belgische TV hebben getoond dat deze huizen klein zijn en soms een familie van meer dan 4 mensen herbergen) of in open lucht. De Cape Flats Theatre repeteerde altijd in de garage van zijn directeur.

3. Financies:

Als er al zwarte kulturele groepen bestaan, dan krijgen zij geen financiële bijstand vanwege de verantwoordelijke regeringsdepartementen. Vermits de inkomgelden moeten dienen om andere kosten te bestrijden die door iedere theater opgelopen worden, zijn de artiesten altijd gedwongen ander werk te hebben of te zoeken, vermits zij hun brood niet met het theater kunnen verdienen. Groepen komen gewoonlijk samen rond een bijzonder stuk of directeur, zetten hun produktie op touw en gaan dan uit elkaar. De verbindingen zijn moeilijk, doordat weinig huizen van zwartens aangesloten zijn op het telefoonnet. Het af en toe voorkomend geweld, diefstallen en vandalisme in de townships hindert de produkties en vermindert het publiek, terwijl een bijkomend gevaar voor de Afrikanen bestaat uit het voortdurende risico op willekeurige arrestaties op grond van de pasjeswetten.

4. Censuur:

Zwarte theatergroepen moeten een kopij van hun stuk voorleggen aan de Bantu Administration Board

die de miljoenen Afrikanen in de townships controleert. De door blanken geleide township-autoriteiten (bijv. de West Rand Administration Board) is begonnen met het censureren van de stukken voor zij geproduceerd worden. De voornaamste censuurwet, de Publications and Entertainment Act, is onlangs strenger geworden. Stukken kunnen verboden worden op de scène en wanneer ze gedrukt worden. Dikwijls worden stukken zonder politieke ondertoon (bijv. „Too late“ van Gilson Kente) verboden of door de autoriteiten gedurende lange tijd ingehouden.

5. De intimidatie door de politie :

Honderden zwarte kulturele persoonlijkheden zijn vastgehouden (Sath Cooper, Sadecque Variava enz.), staan terecht (Mevr. Nomsisi Khuzwayo, geboren Kraai), ofwel, zoals het geval is voor anderen, lastiggevallen door agenten van de Special Branch (SB - politieke politie) of de BOSS (Bureau of State Security). TECON kwam het eerst onder de direkte aanvallen van de staat te liggen in maart 1973. De hele leiding van de Zwarte Bewustwording werd getroffen door „banning orders“, die restrikties betekenen voor wat betreft hun bewegingsvrijheid, tewerkstelling, politiek werk of sociale activiteit. A propos, een „verboden“ persoon mag niet samenkomen met meer dan één persoon tegelijkertijd, en het is een overtreding zijn woorden of geschriften te citeren of te publiceren.

Excellenties, hele bladzijden kunnen gevuld worden om de repressie en verdrukking van de zwarte cultuur in Zuid-Afrika te illustreren. Inderdaad zijn er „zwarte“ stukken zoals Mbatha, Kwazulu en/of Ipi Tombi, die geproduceerd en geleid worden door blanken. Hoewel deze stukken aanspraak maken op authenticiteit, misvormen zij de Afrikaanse cultuur door toe te geven aan veronderstelde westerse smaken wat betreft blote borsten en heup-dansen (wat zeer vervelend is voor de danseressen). Zij geven een even grof beeld van Zwart-Afrika als de shows met stammendansen voor toeristen, en worden in het buitenland gebruikt om de Apartheid te „verkopen“. Eerder dit jaar heeft „Ipi Tombi“ één speciaal optreden gekend voor „nie-blankes“ in Johannesburg.

Wij zouden uw aandacht willen vragen voor de honderden zwarte Zuidafrikaanse kulturele persoonlijkheden die gedwongen werden uit te wijken omdat zij binnen Zuid-Afrika hun beroep niet konden uitoefenen. Om enkele namen te noemen : Ezekiel Mphahlele, Lewis Nkosi, Masizi Kunene, K. Kgosi Tsile, Alton Khumalo, Jabula African Music Group, de toneelgroep Mayibuye, enz...

Bijgevolg kunnen wij terecht stellen dat het bestaande Kultureel Akkoord met Zuid-Afrika enkel betrekking heeft op blank Zuid-Afrika. Blank Zuid-Afrika was en is nog altijd sterk vertegenwoordigd op het Algemeen Nederlands Zangfeest (ANZ), op de IJzerbedevaart en andere belangrijke Vlaamse kulturele gebeurtenissen. „De Stem van Zuid-Afrika“ en „Sarie Marais“ weerklinken over heel Vlaanderen.

Het is onze diepste overtuiging dat de Belgen (en meer

in het bijzonder het Vlaamse volk) niet akkoord gaan met de praktijken van het Apartheidsregime. Wij, samen met andere geïnteresseerde en vooruitstrevende mensen, zouden het dan ook ten zeerste op prijs stellen, indien uw departement voortaan het bestaande Kultureel Akkoord met Zuid-Afrika zou bevroeren, opschorten of opzeggen.

Enige informatie geput uit :
FACT PAPER on Southern Africa, uitg. International Defence & Aid Fund. (Black Theatre in South Africa Nr. 2, June 1976).

STOKSLAGEN VOOR KINDEREN

IN SOWETO

Door de rechtbanken in Soweto, de negerstad van Johannesburg, werden 26 kinderen veroordeeld tot stokslagen. De kinderen werden beschuldigd deel te hebben uitgemaakt van een groep van 129 personen die een rol hebben gespeeld tijdens de recente rassenshows in deze stad. Zowat 1.400 personen werden sinds eind juni in staat van beschuldiging gesteld.

Een storm van protest is losgekomen tegen deze uitspraak die eens te meer het bewijs levert van de feodale en achterlijke praktijken waarmee de autoriteiten van Zuid-Afrika over de zwarte bevolking heerst.

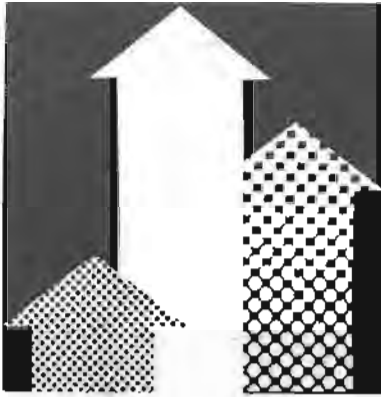
DRIEHONDERD OUD S.S. VERGADERDEN IN DE BONDSREPUBLIC

Te Wurtzburg in de Duitse Bonds Republiek ging eind september een internationale bijeenkomst door van 300 oud leden van de Waffen SS. Een van de inrichters Friedrich Karl Weibel noemde de bijeenkomst een familiefest, een vergadering van kameraden die willen ijveren voor de vrijlating van de nog gevangen gehouden SS-ers in Nederland en Italië, de verdwenen „strijdgenoten“ wil opzoeken en zich inzetten en de rol die de Waffen SS in de oorlog heeft gespeeld voor de geschiedenis wil herwaarderden...

Ondervraagd door journalisten verklaarde een oud Franse SS „Ik was geen beul, ik was een soldaat, de eerste Europese soldaat“. Een andere voegde er aan toe „Men heeft ons altijd verkeerd begrepen. Wij hebben gevochten voor Europa, met Duitsland, tegen het bolchivisme“.

De S.P.D. burgemeester van Wurtzburg en het sociaal democratisch gemeentebestuur waren van mening dat deze bijeenkomst niet moest verboden worden omdat het „om een vergadering ging van een solidariteitsvereniging die wettelijk bestaat en als dusdanig bij de overheid ingeschreven is...“.

Dit was niet de mening van vele jongeren, oud politieke gevangenen, socialisten, kommunisten e.a. die tegen deze bijeenkomst een betoging hielden.

dokument

I

GESPREKKEN

KISSINGER - VORSTER IN ZÜRICH

Kissinger is dus een pendeldiplomatie begonnen in Zuidelijk Afrika. De beroering in dit deel van het zwarte kontinent is de laatste maanden steeds groter geworden. De pogingen van Vorster en Smith om het tij te keren lijken steeds meer op een mislukking af te lopen. De overwinningen in Angola en Mozambique hebben het zwarte bewustzijn verstevigd. Ze hebben duidelijk bewezen dat de blanke suprematieën niet onoverwinnelijk zijn en dat zwart de voortdurende vernederingen niet hoeft te verdragen. Tevens hebben deze blanke suprematieën nu aan hun grenzen militante zwarte staten gekregen waar guerilla-strijders opleidingskampen en uitvalsbases hebben voor hun acties in Namibië, Rhodesië en Zuid-Afrika. Botswana, dat vroeger omringd was door blanke overheersingen en gematigd optrad, verheft nu ook zijn stem op militante wijze. Kortom Vorster en Smith hebben lange grenzen gekregen om te verdedigen. Hun militaire budgetten zijn dit jaar dan ook met sprongen omhoog gegaan (in Zuid-Afrika : budget '75-'76 35 procent hoger dan '74-'75).

Evenwel alles terug brengen op externe gebeurtenissen is vals en onjuist. In Rhodesië, in Namibië, in Zuid-Afrika bestaat een intense verzetsbeweging, georganiseerd zowel als niet-georganiseerd. Geen enkele repressie in de loop van de geschiedenis is erin geslaagd dit verzet uit te roeien. Het is dit interne verzet, aangemoedigd door externe factoren, dat verantwoordelijk is voor de strijd waarvan we de laatste maanden voortdurend berichten ontvangen. Dit verzet stuit op de onwil van de blanke heersers om ook maar enige toegeving te doen. En dit radikaliseert dan weer het verzet. Komt een dergelijke radikale verzetsbeweging na een lange gewapende strijd tot een overwinning, dan wordt het staatsbestel hervormd op een wijze afkerig van elk neo-kolonialisme. De overwinningen van MPLA in Angola en Frelimo in Mozambique bewijzen dit.

En dit wil de diplomatie van de Verenigde Staten voorkomen. Beter is het dat het tot een regeling komt waar-

bij al te radikale leiders en partijen buitenspel gezet worden en waarbij zekere compromissen bereikt worden tussen sommige blanke en zwarte figuren. De stabiliteit in dit deel van de wereld is dan weer verzekerd en voor Kissinger betekent vrede niets meer dan stabiliteit in de internationale verhoudingen en machtsevenwicht tussen de grootmachten. Hij verklaart dan wel in Philadelphia dat de apartheid een schande is voor de mensheid, maar in zijn Realpolitiek zal hij zich zeker niet door morele beschouwingen laten leiden.

De voorbereidende besprekingen tot de pendel in Afrika hadden plaats in Europa. Begin september ontmoeten Kissinger en Vorster elkaar in Zürich, waar zij gedurende 15 uur met elkaar praatten. Het was a priori evident dat daar geen gemeenschappelijk standpunt kon geformuleerd worden, dit vormde geen teleurstelling, niemand had zich daar aan verwacht. Betreffende Rhodesië en Namibië formuleerde Kissinger volgende vier doelstellingen, waarop hij verscheidene malen terugkwam : onafhankelijkheid, een meerderheidsbewind, bescherming van de minderheden en economische vooruitgang. Wat SWAPO betreft geraakten Kissinger en Vorster niet akkoord. Terwijl Kissinger meent dat SWAPO aan de grondwetgevende besprekingen voor Namibië moet deelnemen, wil Vorster daar niets van horen. Evenwel zou hij bereid zijn SWAPO als een politieke fractie te aanvaarden. Tot nu toe beschouwde hij het enkel als een rebellenbeweging zonder enige representativiteit. Vorster wil verder niets horen over een eventuele rol voor de Verenigde Naties in de kwestie Namibië. Kissinger daarentegen liet weten dat hij de missie van de Verenigde Naties steunt. Wat Rhodesië betreft werd vooral gesproken omtrent het Amerikaans-Brits projekt om een internationaal fonds op te richten dat de blanke kolonisten moet schadeloos stellen nadat de zwarten aan de macht zijn gekomen. Kissinger plaatst dit voorstel in de bredere kontekst van economische hulpverlening. Blijkbaar is men het er dus over eens dat in Rhodesië een zwart meerderheidsbewind moet komen. Gedurende zijn persconferentie na de besprekingen met Vorster preciseerde Kissinger voortdurend dat zijn onderhandelingen met Zuid-Afrika in geen enkel opzicht een goedkeuring van het apartheidsregime inhielden.

Los van de besprekingen in Zürich hadden op 6 en 7 september in Dar-Es-Salaam (Tanzania) besprekingen plaats tussen de presidenten Machel van Mozambique, Neto van Angola, Kaunda van Zambia, Nyerere van Tanzania en Seretse Khama van Botswana. Zij waren het erover eens de gewapende strijd in Rhodesië op te voeren. Ook bemiddelden ze opdat de Rhodesische verzetsbewegingen hun onderlinge geschillen zouden regelen. Dit evenwel is niet geslaagd.

In deze kontekst kan Kissinger dus zijn pendeldiplomatie aanvatten. Op het ogenblik dat wij dit schrijven (10-09-1976) is daarover nog niets bekend. Logischer wijze zou Kissinger eerst gematigde landen als Senegal en Kenya moeten bezoeken vooraleer hij gaat praten met Kaunda, Nyerere, Machel en Seretse Khama, leiders van de landen die meer direkt betrokken zijn in het Rhodesische konflikt en een militantere houding aannemen. Hij moet dan de konklusies bespreken met

Vorster en kan dan eventueel een tweede reis door zwart Afrika aanvatten. Eventueel kan er ook een ontmoeting komen met Smith.

„We kunnen echter niet al te veel krediet verlenen aan de politiek van Kissinger“, verklaart Oliver Tambo, leider van de Zuid-Afrikaanse verzetsbeweging ANO, „zij is immers grotendeels het produkt van zijn reactie op de burgeroorlog in Angola“.

René Morlion.
AKZA - Gent.

II

GEEN GELD VOOR APARTHEID

„De Bantoes zijn hier slechts om te werken. Hun arbeidsinbreng wordt wettelijk geregeld... Ze zijn hier niet om te bereiken wat U en ik kunnen bereiken“.

M.C. Botha, minister van Bantoe Zaken in het parlement op 3 februari 1972.

Op haar algemene vergadering in Nairobi eind 1975 kondigde de wereldraad der kerken een boycotactie af tegen de European American Banking Corporation (EABC). Deze bankengroep waarvan de Belgische Generale Bankmaatschappij deel uitmaakt, verstrekte in de afgelopen jaren vele leningen aan Zuid-Afrika. Daarmee voldoet de wereldraad aan de oproep van de Zuid-Afrikaanse verzetsbeweging het apartheidsregime ook economisch en financieel te isoleren. Een dergelijke boycot greep reeds plaats in de Verenigde Staten waarop de Amerikaanse banken hun Zuid-Afrikaanse activiteiten via Europese dochterbanken lieten plaatsgrijpen. In Nederland en Groot-Brittannië worden nu banken-boycotacties gevoerd en in België nodigt AKZA, het Aktiekomitee Zuidelijk Afrika, diverse groepen en personen uit om druk uit te oefenen op de Belgische banken. We moeten duidelijk stellen dat we niets te maken willen hebben met het apartheidsregime en dat we niets te maken willen hebben met banken die geld lenen aan het apartheidsregime, zelfs al is het nu niet precies onze deposito die daarvoor gebruikt wordt.

Zuid-Afrika heeft veel geld nodig om zijn economische groei te financieren. Dit geld kan het niet in het land zelf vinden daar het grootste deel van de bevolking in armoede leeft of met een inkomen rond het bestaansminimum moet rondkomen. Het zoekt dus leningen op de internationale kapitaalmarkt. Tot voor enkele jaren bestond dit buitenlands kapitaal vooral uit directe investeringen, d.w.z. investeringen van bedrijven of multinationale groepen in filialen of dochtermaatschappijen. De directe investeringen zijn niet alleen een welkome financieringsbron, ze brengen ook moderne produktie-methoden en technologie mee.

De laatste jaren is er een verschuiving merkbaar naar indirecte investeringen : aankoop van Zuid-Afrikaanse aandelen en obligaties door niet-inwoners van Zuid-Afrika. De oorzaak hiervan ligt (onder andere) in de

enorme stijging van de investeringsuitgaven van de Zuid-Afrikaanse overheid en haar staatsondernemingen. Deze staan, min of meer direkt, onder controle van het apartheidsregime. De staat controleert en bezit land, bossen, post, telefoon en telegraaf, spoorwegen, weg- en luchtvervoer, radio en televisie en andere openbare diensten. Zij voorziet in de elektriciteitsvoorziening (ESCOM), fabricage van wapens en munitie (ARMSCOR), produktie van ijzer en staal (ISCOR), exploratie naar aardolie (SOEKOR), produktie van chemische produkten en petroleum en petroleum uit steenkool (SASOL en SENTRACHEM). De Industriële Ontwikkelingsmaatschappij (IDC) heeft belangen in de mijnbouw, financiering, vliegtuigfabrikatie, textiel, scheepsbouw en kunstmest. Van het totaal van de investeringen ging in 1972 46 procent naar de overheid en 14 procent naar de staatsondernemingen.

Kan een privé-firma zo goed als onmogelijk de racistische apartheidswetten omzeilen, dan stelt de overheid zelf in haar investeringsprojekten alles in het werk om de apartheid uit te bouwen en de wetten naar de letter toe te passen. Zo wordt het buitenlandse kapitaal een hoeksteen van de hedendaagse apartheid.

Daarom moeten we druk uitoefenen op het bankwezen om onze spaarcenten niet over te hevelen naar Zuid-Afrika. We moeten de banken treffen daar waar ze zeer gevoelig zijn, in hun image, in hun goede naam. Het vragen naar uitleg omtrent hun investeringen in Zuid-Afrika, het opzeggen van een lopende rekening of deposito met duidelijke motivatie van de beslissing kan hier toe bijdragen. In België zijn vooral de Generale Bankmaatschappij, de Kredietbank, de Bank Brussel-Lambert en de Paribas zeer actief betrokken bij de financiering van het apartheidsregime. De Generale Bankmaatschappij hielp tussen 1970 en 1972 mee via het European American Banking Corporation aan de financiering van minstens 210 miljoen dollar. De Kredietbank, via haar Luxemburgse filiaal, is dikwijls bij de leiding betrokken van leningen die Zuid-Afrika plaatst op de Europese kapitaalmarkt. Dit betekent dat ze borg staat voor de verkoop van de lening onder het publiek en zelf dat stuk van de lening opkoopt dat ze niet kan verkopen. Een serieus engagement dus. De Bank Brussel-Lambert maakt deel uit van de bankengroep ABECOR die een vertegenwoordiger heeft in Zuid-Afrika. Zo ook verkoopt de Banque de Paris et des Pays-Bas regelmatig obligaties van de Zuid-Afrikaanse overheid en staatsinstellingen.

Het Aktiekomitee Zuidelijk Afrika verspreidt formulieren speciaal opgesteld om uw rekeningen en deposito's bij die banken op te zeggen, waarvan hierbij een af-druk. Ook kunt u bij AKZA, Schreursvest 63, 3030 Heverlee, of in elke wereldwinkel het dossier over de Belgische Banken in Zuid-Afrika : geen geld voor apartheid, krijgen. Het kritakdossier apartheid is daar ook te verkrijgen.

René Morlion.
AKZA - Gent.

HOE ZEG IK MIJN BANKREKENING OP ?

Hebt U besloten uw connecties met uw bank te verbreken ? In principe is dit een vrij eenvoudige zaak. U kiest in uw woonplaats een andere instelling (ASLK, Gemeentekrediet, BAC, Raffaisenkas, Codep, enz.) en opent daar een soortgelijke rekening als U bij uw oude instelling had (bijv. een lopende rekening). U krijgt dan een nieuw rekeningnummer en deelt uw werkgever mee dat U uw loon voortaan op dit nieuwe nummer bij uw nieuwe instelling wenst te ontvangen. Vervolgens verzoekt U uw oude bank het tegoed van uw oude rekening over te maken naar uw nieuwe rekening bij de door U gekozen instelling, waarbij U tegelijkertijd uw oude rekening opzegt. Hoe zo'n brief aan uw oude bank er uit kan zien, ziet U in het bijgaande voorbeeld.

Er zijn echter een paar punten, waar U in uw eigen belang even zorgvuldig op moet letten. We zullen ze kort behandelen.

Gebruikt U een chequeboekje en overschrijvingsformulieren ? U levert deze in bij uw oude bank of stuurt ze op ; uw nieuwe instelling zal u graag weer een chequeboekje en overschrijvingsformulieren verschaffen.

Hebt U opdracht gegeven tot periodieke betalingen, zoals bijv. huur of abonnement ? U trekt deze opdracht in bij uw oude bank en geeft dezelfde opdracht door aan uw nieuwe instelling.

Hebt U een spaarrekening ? U verzoekt uw oude bank om rentebijdriving en neemt vervolgens het bedrag op om het op de spaarrekening bij uw nieuwe instelling te storten. Over het algemeen hebben spaarinstellingen in België hetzelfde soort spaarrekeningen en berekenen dezelfde rente, zodat U er niets op hoeft te verliezen. Wanneer U een termijnrekening hebt, neemt U best de opzegtermijn in acht.

Bovendien zal uw nieuwe instelling U graag adviseren bij eventuele andere problemen.

MODEL BRIEF

Afzender : Datum :
 Straat :
 Plaats :

Bankrekening :
 Aan het Generale Bank -kantoor te
 Kredietbank
 Bank Brussel-Lambert
 Bank Paribas

Mijne Heren,

De Wereldraad van Kerken heeft enige tijd geleden een verzoek gericht aan de Generale Bank om kredietverleningen aan de Zuid-Afrikaanse Overheid of aan Zuid-Afrikaanse overheidsinstellingen te staken. Onderzoek wees uit dat ook de Kredietbank, de Bank Brussel-Lambert en de Bank Paribas meewerken aan het organiseren van deze kredietverleningen. De reactie van de Generale Bank (Kredietbank, de Bank Brussel-Lambert, de Bank Paribas) heeft mij erg teleurgesteld. Ik zie hierin een reden mijn connecties met uw instelling te verbreken.

Bij deze zeg ik dan ook mijn bankrekening op en verzoek U het tegoed over te maken op mijn nieuwe rekeningnummer bij de instelling, (straat), (plaats).

- 0 Mijn cheques en overschrijvingsformulieren sluit ik bij deze brief (aangetekend) in.
- 0 Mijn opdrachten tot periodieke betaling van trek ik bij deze in.
- 0 Wilt U de rente bijdragen op mijn spaarrekening en het saldo overmaken op mijn nieuwe rekeningnummer bij de instelling (straat), (plaats).

(0 zwart maken hetgeen van toepassing is).

Hoogachtend,

.....

P.S. : laat je ons iets weten wanneer je je rekening opzegt of op een andere manier de aktie steunt ? Dank je.

NOORD-AMERIKA

VERENIGDE STATEN

AMERIKA'S STRATEGIE NA VIËTNAM. (*)

Is het waar dat de V.S.A. aan macht verliezen? En tot waar gaat dit machtsverlies? Rond deze vragen draait de eerste pocket van KRITAK.

Vooraf de opgenomen artikels van M.T. Klare maken duidelijk dat het imperialisme gevaarlijker is dan ooit, ook al hebben de bevrijdingsbewegingen aan kracht gewonnen en boeken zij suksessen. Het is inderdaad niet omdat men in staat is te bereiken „dat de tegenstander reeds is verslagen voordat in de publieke opinie oppositie van enige omvang kan ontstaan“, dat men ook in staat is een onderdrukking te bestendigen. En het is niet omdat de klassenstrijd zich bestendig verder ontwikkelt en ook de organisaties van de arbeidersbeweging nieuwe strategieën ontwikkelen, dat het imperialisme daarom een „papieren tijger“ is geworden.

De uitgevers zullen me niet kwalijk nemen, dat ik een beetje meer nadruk geef aan de ontwikkeling van de tegenmacht (zowel internationaal als per regio of land) dan eigenlijk uit deze pocket als totaalbeeld naar voren komt. Het is goed zich een juist idee te vormen van de kracht van het imperialisme... om een betere tegenstrategie te kunnen ontwikkelen. En in deze optiek kan ik de lectuur van Pocket 1 warm aanbevelen. Wie in de financiële en technologische macht van de V.S.A. een reden vindt tot ontmoediging, die moet deze artikels uitdiskussiëren in een groter historisch geheel.

Enige commentaar toch bij het artikel van Petras. Daar stoort mij de bewering dat de ontspanning aan de V.S.A. meer armslag gegeven heeft, N.B. met Egypte als voorbeeld. Dit stoort des te meer omdat in hetzelfde artikel de auteur op niet onaardige wijze duidelijk maakt hoe een nationale burgerij evolueren kan van anti- naar pro-imperialistisch. Het zijn dus de plaatselijke klassenverhoudingen die daar een rol in spelen, ook zonder ontspanning. Dat de scheuring binnen het kommunisme aan Washington grotere mogelijkheden biedt is evident. Maar dat de steun aan „de diktatuur van Mevr. Ghandi“ (nog afgezien van wie die komt) leidt tot „kapitalistische versterking en de komende Amerikaanse penetratie“

(*) KRITAK, Schreursvest 63, 3030 Heverlee.

Pocket 1, gepubliceerd in juni 1976, geeft een bewerkte versie van James F.

Petras, *Het sprookje van de Amerikaanse achteruitgang* uit „Le Monde diplomatique“, artikels van Michael T. Klare, *Amerika's strategie na Viëtnam: razendsnel ingrijpen met enorme vuurkracht. Een wurgende keten van Amerikaanse bases rond Azië en Amerika's nieuwe chauvinisme* en voorwoord, bindtekst en besluit van de uitgevers zelf.

lijkt mij gespeend van zin voor de actuele realiteit. Zoals Petras blind is voor de betekenis die het Egypte van Nasser gehad heeft voor de bevrijdingsstrijd in Afrika (ook al is Egypte zelf nu anders), zo is hij blind voor het enige nu haalbare alternatief voor Mevr. Ghandi, een alternatief van uiterst rechts.

J. Verhelst.

EERHERSTEL VAN ETHEL EN

JULIUS ROSENBERG

Op het einde van de maand maart 1949, midden in de nacht, werd het kleine ingeslapen stadje Hobe Sound in Florida, plotseling gewekt door angstkreten. Door paniek aangegrepen liep een man in pyjama door de straten schreeuwend: „De Russen zijn geland. De Russen zijn daar!“ Later, toen men vernam dat deze man James V. Forrestal was, Minister van Landsverdediging van de Verenigde Staten werd dit jammerlijk incident vlug in de doofpot gestopt. Maar op hetzelfde moment dat de Amerikaanse Minister van Landsverdediging, in pyjama, de „landing“ van de Russen bijwoonde, had een andere onverwachte gebeurtenis plaats. Don S. Whitehead gouverneur van de staat Idaho, zag aan de hemel een voorwerp dat veel gelijkenis vertoonde met een vliegende schotel. Korte tijd nadien zagen duizenden Amerikanen vliegende schotels verschijnen aan de hemel van de Verenigde Staten. Was dit het nieuw geheim wapen van de Sovjet-Unie waarmee zij trachtte de Verenigde Staten te bedriegen?

Hoe meer schotels er vlogen, hoe meer mensen naar psychiatrische instellingen liepen. De gangbaarste diagnose van die tijd was de ontketende angstpsychose bij de gedachte aan een nucleaire aanval van de Sovjet-Unie, en de schrik die de F.B.I. er inbracht. Het luxueuse New Yorkse hotel „Sherry Netherland“ bood zijn cliënteel appartementen aan, uitgerust met „Geigertellers“ en garandeerden hen dat het personeel van het hotel bij zijn illuster cliënteel zou blijven, tot het gevaar van een nucleaire aanval voorbij zou zijn. Het dagblad „New York Post“ lanceerde de volgende publiciteitslogan: „De atombom geeft ons het bewijs dat het leven zeer kort kan zijn. En dan? Het is nu dat ik er van profiteer door een tapijt te kopen bij Sam Klein!“ E.C. Nase, rector aan de Universiteit van Tampa, Florida, gaf de volgende raad aan zijn studenten: „Men moet leren hoe de wet van de jungle te gebruiken om te doden, want dit is de enige wet die de Russen en hun satellieten begrijpen“. En Kathleen Hughes, Hollywood ster, bood haar gezelschap aan voor een nacht aan de eerste Koreaanse verrader, die bereid was een MIG toestel aan generaal Mark Clark over te maken.

Het Maccarthysme en de heksenjacht.

Een vierde eeuw later, kon men het hoofd schudden en spotten met de buitensporigheden van de koude oorlog in de Verenigde Staten. Maar Ethel en Julius Rosenberg, allebei opgesloten in de dodencel van de Sing Sing gevangenis, het driedubbel brandmerk dragend van „kommunisten, joden van Russische oorsprong en spionnen“, die hun terechtstelling op de elektrische stoel afwachten, konden helemaal niet spotten met dit tijdperk. Want dit alles deed zich voor in het Maccarthy tijdperk, op het ogenblik van de heksenjacht en de vervolging van de kommunisten, die haar gelijke niet heeft in de hele geschiedenis van de Verenigde Staten. Twaalf leden van de Nationale Commissie van de C.P. van de Verenigde Staten werden veroordeeld tot lange jaren opsluiting. Paul Robenson en duizenden van zijn bewonderaars werden aangevallen door fascistische benden tijdens een concert te Peekskill. Het was toen de geschikte tijd voor de beroepsgetuigen, de grote ogenblikken van diegenen die, altijd volgens de behoefte van de betreffende onderzoekscommissie, ganse getuigenissen opmaakten tegen de zogezegde kommunistische spionnen. De voorzitterszetel was toendertijd bezet door een beschermeling van „boss“ Pendergast, een van de meest geduchte gangsters van Amerika. Het was diezelfde Harry Truman die zijn bevel om de atoombom op Hiroshima en Nagasaki te werpen, rechtvaardigde door militaire beweegredenen. In werkelijkheid was er enkel maar de kwestie om „een test te doen“ om de maximale uitwerking te schatten van de bom op een „echt doel“ (in dit geval de Japanse bevolking) en om de Sovjet-Unie vrees aan te jagen. Maar dit tijdperk was vooral „een welbepaalde toestand voor de economische heropleving“. Het was tenminste in deze zin dat Generaal Emmet O'Donnel, chef van de Amerikaanse strijdkrachten, zich uitdrukte. Hij verstond hieronder natuurlijk de Koreaanse oorlog die toendertijd de Amerikaanse economie geholpen heeft tijdelijk de crisis te overwinnen. En in deze heksenketel waren Ethel en Julius Rosenberg beschuldigd om tijdens de tweede wereldoorlog een spionagenet te hebben opgericht dat aan de Sovjet-Unie de geheimen van de atoombom van Nagasaki zou hebben medegedeeld. Deze beschuldiging was praktisch enkel gegrondvest op de verklaring van David Greenglass en zijn vrouw Ruth Greenglass. Greenglass, broer van Ethel Rosenberg, had bevestigd dat hij tegenwoordig geweest was tijdens zijn werkuren op het atoomopzoekcentrum te Los Alamos, bij gesprekken tussen het wetenschappelijk personeel over de geheimen van de atoombom, geheimen die hij vervolgens aan zijn schoonbroer Julius Rosenberg zou medegedeeld hebben. Welnu, het is ten zeerste twijfelachtig, dat wetenschapsmensen die zo nauw bewaakt worden, en die bijzonder opgeleid en voorbereid zijn voor het ontdekken van bewaren van geheimen, door nalatigheid aan Greenglass geheimen van de atoombom zouden gegeven hebben. Maar wat nog twijfelachtiger is, is dat Greenglass die in 't geheel niet op de hoogte is van de meest elementaire kennis van natuurlijke wetenschappen, geheimen van zulk een belangrijkheid aan Julius Rosenberg had kunnen overmaken. Professor Urey, atoomgeleerde en laureaat van de Nobelprijs, schreef toendertijd aan de president van de Verenigde Staten het volgende : „... Een persoon zoals Greenglass is niet in de mogelijkheid elementen van de fysika, de chemie en de wiskunde van de atoombom

door te geven“.

De Rosenbergs zouden van de Sovjets in ruil voor de beproefde spionnage diensten ieder een polshorloge en een tafel van bijzondere constructie gekregen hebben die het mogelijk maakte foto's van technische tekeningen te nemen. Ruth Greenglass beschreef deze tafel heel nauwkeurig : Een hol gedeelte was vervat in het bovenste deel waar fototoestellen aan konden bevestigd worden. Twee jaar na het proces, heeft een reporter deze zelfde tafel teruggevonden, die door de Rosenbergs in een Groot Magazijn gekocht was ; men kan er het bewijs van voorleggen. Een deze tafel bevatte geen hol gedeelte. De holte was dus in het gerechtelijk apparaat belast met het onderzoek in deze zaak. Irving Saypel, de Staats procureur, was bekend als zijnde nummer één van de jurisdictie voor de jacht op kommunisten. Irving Kaufman, rechter, waarvan de echtgenote ook een Rosenberg was (geen familie van de beschuldigen) heeft zijn meederen het bewijs willen geven dat aan de ene kant kommunistische joden verraders waren, en dat er aan de andere kant joden waren die zich bereid voelden de „American Way of Life“ te verdedigen. Roy Cohn, adjunct van Saypel, die de Greenglass gedurende acht maanden voorbereidde voor hun getuigenissen, was de rechterarm van de welbekende senator, Joe McCarthy. In 1969, werd Cohn voor de rechtbank gedaagd. Hij werd beschuldigd van corruptie, chantage en bedrog. Voor Cohn was het niet heel moeilijk chantage op de Greenglass te plegen. Ofwel bekenden zij hun deelname aan de „spionnage“ (hetgeen de aanklacht tegen de Rosenbergs verzwaarde) of wel zouden zij ook terechtgesteld worden op de elektrische stoel. Als teken van beloning van hun „medewerking“ met de beschuldiging, werd David Greenglass, enkel veroordeeld tot 15 jaar gevangenschap en werd hij voortijdig vrijgelaten in 1960. Ruth Greenglass werd zelfs niet voor het tribunaal gedaagd, alhoewel zij haar „misdaad“ bekend had. Later, nadat zij hun gedenkschriften aan een groot Amerikaans tijdschrift verkocht hadden, ontvingen zij hun Judas penning. De Rosenbergs daartegenover, die niet bereid waren zich te verkopen, werden ter dood veroordeeld. Volgens de beschuldiging bestond de zogenaamde spionnage van Ethel Rosenberg uit het feit van éénmaal, in gezelschap van Ruth Greenglass, verklaringen gegeven door David Greenglass, op het schrijfmachine getypt te hebben.

Verschrikkelijk verschillende uitspraken.

Op wat steunde rechter Kaufman voor zulk verschillende uitspraken ? De waarachtige misdaad van de Rosenbergs - volgens Kaufman - zou het volgende geweest zijn : De Sovjet-Unie zou niet is staat geweest zijn zelf een atoomboom te maken. Iemand moest hen het geheim gegeven hebben. En wie anders dan de Rosenbergs ? Dit verraad zou de Verenigde Staten verplicht hebben om in de Koreaanse oorlog conventionele wapens te gebruiken. Ziedaar waarom 50.000 Amerikaanse soldaten gesneuveld zijn, en - altijd volgens Kaufman - zullen miljoenen Amerikanen omkomen in de onvermijdelijke derde Wereldoorlog, slachtoffers van de Russische atoombom. Op 17 maart 1954 (ongeveer negen maanden na de terechtstelling van de Rosenbergs) publiceerde de „New York Times“ een uittreksel uit het rapport dat Dr. James Beckerly, directeur van het inlichtingsbureau van de

„Atoom energie commissie“ had voorgelegd aan de leidende middelen van de Industrie : „Het is tijd - zegde hij - om op te houden om zich illusies te maken over de zogezegde nucleaire geheimen. De atombom en de waterstofbom is ons niet ontstolen door spionnen“. Dit was dezelfde Dr. James Beckerly die, geraadpleegd in zijn hoedanigheid van expert van het gouvernement tijdens het proces van de Rosenbergs, hierover geen woord had gezegd.

Vandaag, vijftig jaar later, is er geen andere conclusie te trekken dan dat het bepalend motief voor de terechtstelling van de Rosenbergs hun weigering was om aan de verdedigers van de koude oorlog het spionage net uit te leveren, onmisbaar voor de heksenjacht en hierdoor bij te dragen om van het „Sovjet Kommunistisch komplot“ de zondebok te maken voor de oorlog in Korea. Daarenboven had dit willekeurig vonnis voor doel de progressistische krachten in de Verenigde Staten te intimideren en hun strijd voor de vrede lam te leggen. De terechtstelling van de Rosenbergs op 19 juni 1953 kon niet verhinderd worden, niettegenstaande de grote en machtige wereldbeweging van solidariteit.

Emmanuel Bloch, die de Rosenbergs zo merkwaardig verdedigd heeft, verklaarde na het proces : „Hoe had ik kunnen vermoeden dat de gerechtelijke autoriteiten zich ten dienste zouden stellen van zulk een komplot ? Mijn grootste fout was dat ik mij illusies had gemaakt over het gerecht, en het cynisme en de omvang van het kwaad verspreid in de schoot van de bekwaamste autoriteiten, onderschat had“.

Maar er was niet alleen Emmanuel Bloch. Miljoenen mensen in de ganse wereld, die gevochten hadden voor de vrijlating van de Rosenbergs gaven zich nu rekenschap van het karakter van het klassengerecht en de vastberaden praktijken van het anti-kommunisme en het anti-sovjetisme, met het oog op de voorbereiding van de oorlog. De lessen getrokken uit deze gebeurtenissen hebben er toe bijgedragen om enkele jaren later Angela Davis van de dood te redden.

Dadelijk na de terechtstelling van de Rosenbergs, schreef Illia Ehrenberg in de „Pravda“ : „...De kinderen van de Rosenbergs zullen begrijpen waarom hun vader en moeder gestorven zijn“. Geadopteerd door de familie Meeropol, zijn de kinderen Rosenberg, Michael en Robert Meeropol, prachtige jonge mensen geworden. Kort geleden hebben zij een boek uitgegeven waarin zij een dringende oproep doen op de openbare opinie om eerherstel voor hun ouders, door aan het gouvernement te vragen het proces-verbaal van het proces, tot nu toe geheim gehouden, openbaar te maken.

Verschrikkelijke gerechtelijke moord.

Het eerherstel van de Rosenbergs zou veel meer zijn dan het herstel van een vreselijke gerechtelijke moord. Het aan het daglicht brengen van de onwettelijke praktijken, de ondergrond en de sociale samenhang van dit proces zullen aan de openbare opinie met nog meer kracht de door de aanhangers van de koude oorlog gebruikte methodes om te trachten hun krankzinnige plannen op te leggen en het reëel gevaar dat het anti-kommunisme en het anti-sovjetisme voor de wereldvrede betekent, bewijzen. Voor een groot deel van de burgers van de Duitse Democratische Republiek, betekent het eerherstel van de Rosenbergs meer dan het begrip van een sociale nood-

zakelijkheid. Het lot van Ethel en Julius Rosenberg is nauw verwant aan de ervaringen en de strijd van ons eigen verleden. Voor mij is de deportatie van mijn vader naar het concentratiekamp Buchenwald en de moord van mijn moeder in de gasovens van het vernietigingskamp Auschwitz gelijk aan de duidelijke moord op Ethel en Julius Rosenberg. Ziehier de reden waarom ik het niet alleen als een noodzaak beschouw maar ook als een voorrecht mijn stem te kunnen voegen bij dezen die met hoe langer hoe meer kracht het eerherstel van Ethel en Julius Rosenberg eisen.

Voor de heropening van het dossier Rosenberg.

Een machtige beweging ontwikkelt zich thans in de Verenigde Staten voor de heropening van het dossier Rosenberg.

Vanaf het einde van de tweede wereldoorlog, trachtte het gouvernement van de Verenigde Staten de sympathieke en vriendschappelijke houding van het Amerikaanse volk voor de Sovjet-Unie te veranderen.

Op 17 juli 1950, slechts enkele dagen na het uitbreken van de Koreaanse oorlog, werd Julius Rosenberg aangehouden.

Volgens het oordeel van al de waarnemers, zijn de Rosenbergs ter dood veroordeeld, niet op grond van getuigenissen, maar op herhaalde beweringen van de pers en van rechter Kaufman zelf, dat de Rosenbergs de ware verantwoordelijken waren voor de Koreaanse oorlog en haar 50.000 slachtoffers en dat zij de Verenigde Staten rechtstreeks bedreigden met vernietiging door het atoomwapen.

Op dit ogenblik was het nodig voor het gouvernement (om zijn militair programma te ontwikkelen en zijn imperialistische buitenlandse politiek te bevorderen) dat zij gedaan maakte met de weerstand door de strijders voor de vrede en de progressistische leiders te likwideren of gevangen te zetten.

De Commissie voor de heropening van het dossier Rosenberg, die zich momenteel in de Verenigde Staten ontwikkelt, heeft een oproep gericht aan al de openbare organisaties om de zaak terug onderzoeken en om een besluit aan te nemen voor de heropening, hen verzoekend een kopie hiervan aan de Amerikaanse President te sturen.

EUROPA

FRANKRIJK

DE MAN DIE TEVEEL MACHT HAD !

Op 27 mei 1974 benoemde president Giscard d'Estaing Jacques Chirac tot eerste minister. Chirac was een protégé van gewezen president Pompidou. Hij kreeg zijn opleiding aan de „Ecole Nationale d'Administration“ (ENA) en aan de Harvard Universiteit in de V.S. In 1962 werd hij medewerker van Pompidou in zijn persoonlijk kabinet. Sinds 1967 is hij gaullistisch afgevaardigde voor het departement Courrèze in Midden Frankrijk. In 1968 werkte hij nauw samen met premier Pompidou ter oplossing van de onrust aan het sociale front, met als resultaat het akkoord van Grenelle. Sedertdien was hij staatssecretaris voor economische en financiële zaken onder de premiers Couve de Murville en Chaban-Delmas. In 1971 werd hij minister op het departement voor de betrekkingen met het parlement. In 1972 volgde zijn benoeming tot minister van landbouw in het eerste cabinet-Messmer. Bij de laatste wijziging in het cabinet-Messmer werd hij minister van binnenlandse zaken.

Chirac moest zich meteen bekommeren om de leiding van zijn regering waar te nemen en om zijn positie in de U.D.R. te verstevigen. Dit laatste was nodig omdat Chirac zich tijdens de presidentiële verkiezingen met een groep U.D.R. parlementsleden achter Giscard d'Estaing had geplaatst tegen de kandidatuur van Chaban Delmas in, een belangrijke politiek figuur uit de U.D.R., burgemeester van Bordeaux.

Zijn regering was samengesteld uit figuren afkomstig uit de verschillende meerderheidspartijen. Hij had als voornaamste politieke rivaal, Michel Poniatowski, waarvan hij de politieke ambities snel kon intomen. Hierdoor had hij het politieke veld voor zich alleen.

Deze succesvolle confrontatie en een aantal andere factoren zorgden er voor dat hij de leiding kon nemen van de U.D.R. Hij verkreeg de steun van de secretaris-generaal van de U.D.R., Alexander Sanguinetti, alsmede de steun van de federale secretarissen van de partij. Hij benadrukte dat er geen scheiding kon bestaan tussen een eerste minister van de U.D.R. en de parlementsleden van de U.D.R. en hij beloofde de U.D.R. 100 à 150 parlementszetels bij !

Chirac werd, niettegenstaande de tegenkanting van Chaban-Delmas, Debré en Guichard, secretaris-generaal van de U.D.R. op 14 februari 1975. In een achttal maanden tijd maakte Chirac een enorme populariteitssprong in het rechtse politieke kamp in Frankrijk. Zijn macht was in die mate gegroeid dat de andere regeringspartijen zich vragen gingen stellen en besloten om tot de actie over te gaan. Het was al meteen duidelijk dat ook het staats-hoofd zich om de groeiende macht van zijn eerste minister bekommerde, daar hij de Onafhankelijke Republikeinen en de Centristen aanmoedigde zich te

gaan organiseren. Vanaf het begin van 1975 nam de strijd tussen Giscard en Chirac een aanvang.

Poniatowsky werd leider van de Onafhankelijke Republikeinen en Michel Durafour lanceerde de Linkse Reformistische Beweging (Mouvement de la gauche réformatrice) (januari 1975). Deze initiatieven luidden het begin in van een reeks moeilijkheden voor Chirac. Hij moest verzwakt worden !

Zowel binnen de regeringsmeerderheid als daarbuiten stuitte de eerste minister op moeilijkheden. Chaban-Delmas en Debré gingen hem openlijk aanvallen. In de meerderheid en in de regering deden zich wrijvingen voor. In de loop van de maand juni 1975 was Chirac bereid zijn voorzitterschap van de U.D.R. op te geven ! Hij gaf deze functie op omdat de president hem daartoe verzocht. Men kan veronderstellen dat de president hem een coördinerende functie tussen de rechtse partijen (U.D.R., D.R., Centrum) wenste op te dragen.

Chirac stuitte ook op moeilijkheden op sociaal vlak. De lange staking bij Renault en de uitspraak van G. Séguy, als zou Chirac de meest anti-sociale eerste minister zijn die hij ooit ontmoette, zijn tekenend.

Chirac bevestigde voor de verenigde parlementsleden van de U.D.R. (Tessé-la-Madeleine) zijn voornemen een coördinatiestructuur voor de meerderheid te zullen installeren, zoals de president het wilde.

De president verdedigde gaullistische standpunten en verklaarde zich een tegenstander van de regionalisatie. Hij belastte O. Guichard met het voorzitterschap van een studiec ommissie over de uitoefening van lokale verantwoordelijkheden.

Tot dan toe had Giscard de U.D.R. verzwakt door deze haar energieke leider af te nemen. Het betrekken van Guichard bij de presidentiële politiek, en het aannemen van een gaullistische stellingname kan als een toenaderingspoging tot de „vijanden“ van Chirac binnen de U.D.R. worden beschouwd.

Doel : afnemen van een voldoende politieke basis in de U.D.R. om een makkelijker isolement te bewerkstelligen in de regering.

In de loop van de maand januari 1976 versterkte de president zijn politieke positie door een regeringswijziging, ten nadele van de U.D.R.-aanwezigheid. Hij benoemde J. Lecanuet tot staatsminister en verwelkomde R. Barre en J.F. Poncet in het cabinet. Beide zijn gekend als „Europeanen“ ! De discussie over de verkiezingen van het Europees Parlement deden de president geen goed wegens de verdeeldheid van de U.D.R. daaromtrent. Hij verloor een stuk politieke steun binnen de meerderheid. De regeringspartijen en de president sloegen geen goed figuur bij de cantonale verkiezingen van januari 1976 waardoor Giscard zich nogmaals genoodzaakt zag Chirac opdracht te geven de meerderheid te reanimeren en te coördineren. De eerste minister kreeg een oud medewerker van Pompidou, P. Juillet, als hulp.

Van zijn aldus gedeeltelijk herstelde politieke positie gebruik makend riep Chirac de regeringspartijen op om de bestaande meningsverschillen te vergeten. Korte tijd later stelde J. Lecanuet de Onafhankelijke Republikeinen voor een verbond te sluiten met het Centrum ! Niettegenstaande deze duidelijke precare politieke positie (en de enorme kritiek van zijn partij) zal Chirac de militaire opvattingen van generaal Méry (anti-gaullistisch) en de voorstellen rond de „plus-value“ steunen !

Tijdens een onderhoud met de president te Brégançon vroeg Chirac garanties om werkelijk zijn rol van coördinator en eerste minister te kunnen spelen. De presidentialistische evolutie van het regime maakte dit niet mogelijk. Niettegenstaande de gemeenschappelijke lijsten voor de gemeenteraadsverkiezingen deden er zich nog steeds wrijvingen voor. Voor J. Lecanuet telde de eerste minister in augustus 1976 niet meer mee : hij deed een oproep voor een nieuwe meerderheid !

Op 25 augustus diende Chirac het ontslag van zijn regering in. De strijd duurde ongeveer anderhalf jaar. De werkelijke verliezer is nog niet gekend ! Chirac probeerde de werkelijke leider te zijn van zijn regering en misschien ook wel van de zogenaamde meerderheid. Hij botste op de onverzettelijkheid van de president die niets ongemoeid liet om zijn „rivaal“ te onderwerpen. Het was deze onderwerping die Chirac, als eerste minister, meende niet te moeten aanvaarden. J. Chirac is eerder uitgetreden dan afgezet waardoor zijn politieke identiteit en zelfstandigheid werd bevestigd en hij een gevaarlijke tegenstander voor Giscard blijft.

D.S.J.
25.09.1976.

HOUDING VAN DE FRANSE K.P. :

Vereniging en actie van de volksmassa's tegen de regering.
De Franse Kommunistische Partij is de mening toegedaan, dat de regeringscrisis de uitdrukking is van de steeds groter wordende moeilijkheden die de groot-burgerij ondervindt om haar politiek te voeren. De K.P. meent, dat de Franse president de economische moeilijkheden op de rug van de arbeiders afwentelt. Zij ziet in de president een vertegenwoordiger van het grootkapitaal, die tot nog toe een ongeziene steun heeft gegeven aan de monopolistische groepen en geldmachten, die de belangrijkste economische hendels van het land in handen houden.

Het resultaat van het rechtse beleid is catastrofaal voor Frankrijk :

„Een vermindering van de koopkracht, stijgend ritme in de faillissementen van de kleine bedrijven en kleinhandel, stijgende werkloosheid. De economische en financiële situatie van het land is ontwaard. Slechts enkele maanden terug kondigde Giscard d'Estaing het einde van de crisis aan : „De belangrijkste gebeurtenis van het jaar, zei hij op de T.V., is niet politiek... Het is de hervatting van de economische activiteit, wat het einde betekent van de crisis“. De mini-hervatting - erg tijdelijk - van het begin van het jaar heeft de recessie van '74-'75 niet weggeveegd. We hebben het produktieniveau van 1974 niet teruggevonden. De inflatie gaat verder en situeert zich tussen 13 procent en 15 procent. Het tekort in de buitenlandse handel wordt steeds omvangrijker. Begin 1976 bedroeg deze 13,7 miljard F.fr. De frank is slachtoffer van de groeiende schulden van het land, van de speculatie van de banken en de multinationale trusts. In de loop van de 12 laatste maanden, devalueerde het geld feitelijk met 13 procent t.o.v. de dollar en met 17 procent t.o.v. de Duitse Mark“.

De schroef van het levensniveau diende volgens rechts nog meer dichtgedraaid. Dit stuitte op een stijgend protest van de Fransen. De president faalde in het verkrijgen van de „sociale consensus“, d.w.z. de aanvaarding door alle sociale categorieën van de soberheidspolitiek, zodat de tendens tot erosie van de politieke basis van de meerderheid zich bevestigde.

In dit verband wijst de K.P. op de resultaten van de cantonale verkiezingen, die gunstig waren voor links, en op het akkoord dat tussen de P.S. en de K.P. werd bereikt over de gemeenschappelijke lijsten voor de gemeenteraadsverkiezingen. Dit akkoord opent belangrijke perspectieven : de mogelijkheid voor links om een aantal steden te winnen, de verbreking door de P.S. van allianties met rechts en verhoging van het aantal linkse verkozenen.

Volgens de K.P. zijn niet de arbeiders schuldig aan de inflatie, zij zijn er de slachtoffers van. De voortdurende koopkrachtsvermindering, de stijging van de industriële productie en deze van de arbeidsproductiviteit, het feit dat Frankrijk het hoogst aantal armen van de ontwikkelde kapitalistische landen telt (OCDE-statistieken, 6,5 miljoen) en de bevinding van vele studies dat daar waar de lonen het laagst zijn, de inflatie het hoogst is, zijn voor de K.P. argumenten om te beweren dat de meesters van de 25 Franse industriële en financiële reuzen en de regering de werkelijke schuldigen zijn. De inflatie wordt door deze twee laatste georganiseerd. Prijshervelingen bezorgen hen snelle en eenvoudige meerwinsten, vergemakkelijken hun afschrijvingen en verhogen aldus voorlopig en artificieel hun winstmarge. Het laat hen ook toe om druk uit te oefenen op de inkomsten van de arbeiders, de concentratie van het kapitaal te versnellen en de kleine ondernemingen te liquideren door hun spaargeld te ontwaarden. De rol van de regering bestaat in het verhogen van de openbare tarieven, het uitbreiden van de geschenken aan de trusts, het vergemakkelijken van de uitvoer van kapitaal en de speculatie en door zich te onderwerpen aan de wet van de dollar en de Duitse Mark.

De uitnodiging van eerste minister Barre aan de oppositiepartijen om met hem over de economische maatregelen te komen praten wordt door de K.P. van de hand gewezen. Het is duidelijk, verklaart de K.P., dat hij slechts steun wenst te bekomen voor wat de regering heeft beslist. De K.P. voelt zich in haar overtuiging gesterkt dat zij slechts één afspraak heeft, nl. deze met de arbeiders tot het voeren van de strijd.

De K.P. stelt van haar kant o.a. deze maatregelen voor :

- Prijsblokkering van de produkten van de grote bedrijven ;
- Opheffen van de BTW op de produkten van eerste noodzaak ;
- Opheffen van de fiscale voordelen gegeven aan de grote bedrijven ;
- Belastingen heffen op hun speculatieve winsten ;
- Controle op de kapitaalbewegingen naar het buitenland ;
- Uitbreiding van de arbeidersrechten in de bedrijven ;
- Nationalisaties ;
- Relance van de consumptie ;
- Door het vastleggen van een min. maandloon van

- 200.000 F. fr. (oude) ;
- Door een stijgende koopkracht van loontrek- kenden, gepensioneerden en landbouwers ;
- Door een verdubbeling van de familiale vergoe- dingen ;
- Tegen de werkloosheid :
 - Door een vermindering van het arbeidsritme en de arbeidsduur ;
 - Controle op de investeringen, die werkgelegen- heid moeten scheppen ;
 - Scheppen van arbeidsplaatsen in de openbare diensten ;
 - Ontwikkeling van industriële takken die het land nodig heeft ;
 - Hulp aan kleine en middelgrote bedrijven.

Op het vlak van de buitenlandse politiek maakt de K.P. de regering het verwijt de soevereine basis van de nation- ale onafhankelijkheid in het gedrang te brengen en een koers te varen die steeds agressiever wordt.

Bedreiging met interventie in Libanon, de onvoorwaar- delijke steun aan Pretoria, de druk op Algerije, de wa- penleveranties over de ganse wereld en de politiek van nucleaire provocatie hebben het beeld van Frankrijk in de wereld enorm geschaad.

De voorstellen op de top van de ongebonden landen tot een olie-embargo op Frankrijk beschouwt de K.P. als bevestiging van haar kritiek.

De koppigheid waarmede de regering de politieke in- tegratie van het Europa van de monopolies nastreefde en de deelname aan het complot van Porto Rico vertalen de beslissing van de regering om de soevereine basis van de nationale onafhankelijkheid te ontmantelen.

De K.P. wijst op de belangrijke verantwoordelijkheid van Chirac. Deze laatste beschouwde de Franse nucleaire wa- pens, die aan de grens met de D.D.R. werden opgesteld, als Europese wapens ter verdediging van Europa. De gewezen eerste minister beschouwde het akkoord van Frankrijk met de voorstellen tot algemene verkiezingen voor het Europees Parlement als een „noodzakelijk ele- ment in de verdediging van het Vrije Westen“ en als „een noodzakelijk front dat tegenover het totalitarisme meot worden geplaatst“.

R. Barre zal deze politiek verder zetten. Volgens de K.P. moet hij worden bekritiseerd omdat hij vele Europese monetaire integratieprojecten heeft uitgewerkt die alle gemeenschappelijk hadden : het verlies van een belang- rijk instrument van nationale onafhankelijkheid en de onderschikking aan de Duitse Mark. De K.P. ziet hem als essentieel figuur in de voorbereiding van de ontmoet- ing van Rambouillet, waar het plan werd opgevat een Atlantisch blok te vormen waarin Europa ondergeschikt zou zijn aan de U.S.A. De K.P. meent verder dat de aan- wezigheid van O. Guichard een bijkomende reden is om de voortzetting van deze anti-nationale politiek te ver- wachten.

Ten slotte klaagt de K.P. het autoritarisme van de Franse president aan. De eerste minister is slechts uitvoerder van presidentiële beslissingen, de regering is van haar preroga- tieven ontdaan. Deze toestand is in tegenstelling met de grondwet, art. 20 : „De regering bepaalt en voert de po-

litiek van de natie“. Om deze reden en wegens het monarchistisch karakter van de president (geen controle- mogelijkheid) meent de K.P. dat er een **gevaarlijke weg** is ingeslagen.

De K.P. klaagt de verdergaande bureaucratisering van het gezag aan door er op te wijzen dat het onaanvaardbaar is dat voor verantwoordelijke posten steeds minder verko- zenen worden aangesteld ten gunste van technocraten en loopjongens van het grootkapitaal.

De K.P. eist opheldering over de verklaring (26.08.'76) van de Onafhankelijke Republikein, Dominati, als zou het fundament van de Franse instituties maken dat de partijen geen werkelijk wettelijk bestaan hebben !

D.S.J.

25.09.1976.

Wij steken je meer dan één handje toe...

- Sparen
- Universele rekening (zichtrekening)
- Levensverzekering
- Huisvestingskrediet
- Financieringen

ASLK

ALGEMENE SPAAR- EN LIJFRENTKAS

ZUID-AMERIKA

CHILI

HET KAPITAAL FINANCIERT HET FASCISME IN CHILI

De V.S., de Wereldbank, IMF, etc. overspoelen Pinochet met geld.

De Noord-Amerikaanse regering heeft dagelijks meer dan 2 miljoen dollar gemobiliseerd om de militaire fascistische Junta van Chili te financieren, sedert de staatsgreep van 11 september 1973 tegen de regering van de Unidad Popular.

Een bron die helemaal niet van een linksgezindheid kan beschuldigd worden, zoals „The New York Times”, meldde op 20 februari dat de chileense Junta zo maar eventjes 2.000 miljoen dollar aan leningen heeft ontvangen, gedurende de eerste twee en een half jaar van haar bewind. Dit cijfer komt neer op 66 miljoen dollar per maand en meer dan 2 miljoen per dag. De sommen worden verstrekt door zowel regerings- als prive-organisaties uit de V.S. en door internationale financieringsorganismen die de Noord-Amerikaanse regering controleren. Onder deze organismen bevinden zich ondermeer het Internationaal Monetair Fonds (IMF), de Wereldbank en de Inter-Amerikaanse Ontwikkelingsbank (IDB). Deze enorme, open ruggesteun van Chili door de V.S. staat in sterk contrast met de houding van de economische en financiële blokkade van de constitutionele regering van de vermoorde president Salvador Allende, gedurende zijn drie jaar durende mandaat.

In dit verband zijn de gegevens inzake de financiële steun van de IDB van Chili gedurende de verschillende regeringsperiodes, sprekend :

- De regering van de Kristen-Demokraten (E. Frei - 1964-1970) : 62,4 miljoen dollar.
- De regering van de Volkseenheid (S. Allende 1970-1973) : 11,6 miljoen dollar.
- De regering van de Militaire Junta (Pinochet 1973-1975) : 168,0 miljoen dollar.

Dit betekent dat de Inter-Amerikaanse Ontwikkelings-

bank vijf en een half maal meer dan de kristendemokratische regering van Frei leende, dan aan het bewind van de Unidad Popular. Nog veel duidelijker wordt de politiek van de V.S., wanneer men vaststelt dat het huidig terreurbewind van Pinochet in een veel kortere tijdspanne er in slaagt 15 maal meer los te krijgen dan de administratie van Salvador Allende.

Chili wordt meer dan om 't even welk ander land bevoordeligd.

De inkomsten die van de Verenigde Staten afkomstig zijn onder de naam „economische hulp” bedroegen gedurende het jaar 1974 102 miljoen dollar, bedrag dat hoger ligt dan meer dan het dubbel van wat om het even welk ander Latijns-Amerikaans land ontvangt. Het benadert één vijftiende van wat aan de ganse Latijns-Amerikaanse regio wordt verstrekt. In 1975 stijgt het bedrag nog met 10 miljoen dollar. Intussen voorspelt Robert McNamara, voorzitter van de Wereldbank, dat de Junta verder jaarlijks nog 500 miljoen dollar aan kredieten zal ontvangen, tot 1980. Ook de Europese landen bieden financiële en economische hulp aan Chili, hoewel in veel geringer mate, gezien het scherpe protest dat in die landen is gegroeid. Zelfs China onderhandelt met Pinochet de modaliteiten van een kredietverlening van de 100 miljoen dollar die aan de Unidad Popular was toegezegd, maar die, gezien de omstandigheden, bijna onaangeroerd werd.

Militaire hulp : de eeuwige konstante.

Opvallend is dat onder de Volksregering van Allende er één vorm van Noord-Amerikaanse hulp niet werd afgesneden, integendeel zelfs werd opgedreven : de militaire hulp.

Sedert het aan het bewind komen van de Junta, is de aard en de omvang van die hulp reusachtig geworden : in 1975 bijvoorbeeld stond Chili, wat dat betreft, aan de kop van alle Latijns-Amerikaanse landen. Zelfs Brazilië, de sub-imperialistische mogendheid bij uitstek van de V.S., ontving minder.

Hoewel de oppositie binnen het Noord-Amerikaans Congres tot een vermindering met 25 miljoen dollar leidde van de oorspronkelijk toegekende 84,9 miljoen, geprogrammeerd voor dit jaar, beperkte die maatregel de Noord-Amerikaanse regering niet in die mate : zij ging door met het zenden van experts en wapenverkoop aan Chili.

Open-deuren-politiek van Pinochet t.o.v. het buitenlandse kapitaal.

De redenen voor de wijziging in de financiële politiek van Washington ten aanzien van Chili moeten voornamelijk gezocht worden op het economisch vlak : ten opzichte van de lijn van redding en verdediging van de nationale rijkdommen vanwege de regering van de Unidad Popular, staat de „open deur”-politiek van de militaire Junta t.o.v. het buitenlands kapitaal.

Eén van de eerste maatregelen van de Chileense militairen bestond erin vrijgevege schadevergoedingen uit te betalen aan de Noord-Amerikaanse ondernemingen die gedurende tientallen jaren het Chileense koper hebben uitgebaat en die door de regering van de Unidad Popular werden genationaliseerd.

De Junta heeft buitengewoon gunstige voorwaarden gesteld aan de buitenlandse investeringen en voert een politiek die de essentiële principes verwerpt van artikel 24 van het Andes Pakt over de gemeenschappelijke behandeling en beperking van de buitenlandse investeringen.

De economische politiek van de Chileense Junta dient ter ondersteuning van de moordenaarsstrategie met als voorlopig resultaat (mei 1976) : 30.000 vermoorden, 1.500 „verdwenen“ personen, 45.000 politieke gevangenen en de aanwending van meer gesofistikeerde folteringsmethoden. Deze gegevens staan wellicht niet in het rapport vermeld dat de regeringen, banken, internationale organisaties te lezen krijgen, en op basis waarvan het geld wordt toegekend.

Sommige bronnen zijn van oordeel dat de financiële hulp die de Junta van de Verenigde Staten en haar geallieerden ontvangt, veel hoger ligt dan de 2.000 miljoen dollar, cijfer geciteerd door de New York Times.

Permanente crisis.

De officiële informatie uit Chili schat de buitenlandse schuld op het einde van 1975 op 5,6 miljard dollar maar de Chileense vluchtelingen te New York gaven te kennen dat in maart van dit jaar de wettelijke schuld van Chili 8,12 miljard dollar bedraagt.

Deze schuld, in verhouding tot de officiële gegevens, doet veronderstellen dat de leningen die de Chileense militairen ontvingen veel hogere bedragen bereiken, dan dat door het Noord-Amerikaans dagblad werd vermeld. Vóór de staatsgreep bedroeg de buitenlandse schuld geen 4 miljard dollar.

Hoe het ook zij, de bedragen waarmee de Verenigde Staten de Chileense diktatuur steunen, liggen schandalig hoog, vooral omdat hierbij een economie in het leven wordt gehouden die nu in een slechtere toestand blijkt te verkeren dan ten tijde van de kapitalistische crisis van de jaren '30. Erger nog is dat die vrije markteconomie gebaseerd is op de voortdurende en steeds verscherpende uitbuiting van de arbeidersmassa, ten voordele van het binnenlands en buitenlands kapitaal.

In Chili bedroeg de inflatie 340 procent, naast dit van Argentinië, één van de hoogste inflatieniveaus ter wereld. De nationale munt (toendertijd nog escudo) onderging een devaluatieproces, zoals in de geschiedenis van Chili nog nooit tevoren gekend. In september 1973 stond de escudo bijv. aan 25 per dollar ; precies twee jaar later bedraagt de pariteit 6.400 per dollar, dit houdt een daling met 256 maal in. In september 1975 creëerde men de nieuwe munt, de Peso, gelijk aan 1.000 oude escudos. In april van dit jaar had de peso reeds 14 devaluaties ondergaan, wat een verlies met 76,15 procent van zijn oorspronkelijke aanvangswaarde inhoudt. Tegelijkertijd met de kronische devaluatietactiek, stellen we een konstante vermindering van het reële loon vast. In september 1975 was het minimumloon gelijk aan 291,6 dollar. Twee jaar nadien is het teruggevalen op 42,6 dollar | En intussen wordt in alle sereni-

teit en „wetenschappelijke“ glorie op 22 mei te Santiago de Chile een economisch en sociaal documentatiecentrum opgericht. Dit centrum, dat een nieuw orgaan van de Economische Uno-Kommissie voor Latijns-Amerika, CEPAL, is, werd ingehuldigd door leden van de Chileense regering, delegaties van regionale en internationale organisaties, en zelfs een vertegenwoordiger van Nederland...

B.V.M.
Aug. 1976.

(1) Bronnen :

Prisma del Meridiano 80, mei 1976.
Le Monde Diplomatique, juli 1976.
Latin America.

CYPRUS — 5 september 1976.

In Cyprus hebben de verkiezingen plaats volgens een meerderheidsprincipe per gewest zoals dit het geval is in Groot-Brittannië.

Tijdens de voorbije verkiezingen stonden twee blokken tegenover elkaar : enerzijds een coalitie bestaande uit het centrum, de socialisten en de kommunisten onder leiding van M. Kyprianou de huidige Minister van Buitenlandse Zaken en anderzijds M. Clerides de vroegere voorzitter van het Parlement, de man die lange tijd de gesprekken heeft geleid met Denktash de vertegenwoordiger van de Turkse bevolkingsgroep op het eiland. Clerides werd niet verkozen en zijn partij verloor eveneens zijn zeventien zetels in het Parlement. De Centrum Partij haalde 21 zetels op de 35. De Kommunistische Partij (AKEL) 9 en 4 gingen naar de socialistische partij (EDEK) van M. Kysarides. Tassos Papadopoulos, de huidige onderhandelaar bij de intercommunautaire besprekingen, werd verkozen als onafhankelijke.

De nederlaag van Clerides zou te wijten zijn aan zijn oppositie tegenover de politiek van Makarios en de bepaalde bindingen die destijds hebben bestaan met de putchisten door wie hij, met of tegen zijn wil, als de toekomstige leider van Cyprus werd naar voor geschoven maar tevens aan het electoraal meerderheidssysteem gezien zijn partij, met 25 procent van de stemmen, geen enkele verkozene haalde.

ZWEDEN — 19 september 1976.

Sociaal Demokraten : 42,9 th. (- 0,7) 152 zetels (- 4).
Kommunisten : 4,7 th. (0,6) - 17 zetels (- 2).
Centrum Partij : 24,1 th. (- 1) 86 zetels (- 4).
Konservatieven : 15,6 th. (+ 1,5) 55 zetels (+ 4).
Liberalen 11 th. (+ 1,6) 39 zetels (+ 5).

Het betreft hier nog steeds een voorlopige einduitslag waaraan echter geen wijzigingen meer worden voorzien. In Zweden bestaat er een minimumkworum van 4 procent die de partijen moeten bereiken vooral op verkozenen te kunnen aanspraak maken.

ARGENTINIË

Europa springt in de bres voor een militaire diktatuur.

Argentinië heeft kapitaal nodig om zijn economisch uitbuitingsprogramma te kunnen doorzetten.

Half juni was Martinez de Hoz, Argentijns minister van Economie, in de Verenigde Staten, waar hij bijzonder hoffelijk ontvangen werd; nochtans kwam hij om geld bedelen. De buitenlandse schuldenlast van Argentinië neemt immers catastrofale vormen aan en dit jaar dient normaal 30 procent hiervan terugbetaald te worden. De totale schuld voor 1976 alleen reeds bedraagt 4.533,4 miljoen dollar, waarvan meer dan 1.000 miljoen binnen de 6 maand moet afbetaald zijn.

Martinez de Hoz kwam naar huis met de verzekering van de steun van het IMF achter zich, wat hem open kaart geeft in zijn onderhandelingen met privé-kredietverstrekkers; het krediet van het IMF betekent immers de poorten wijd open gooien voor het internationaal krediet op de privé-markt, vooral bij de grote financiële trusts van New York.

Een belangrijke lening wordt ook van de Wereldbank verwacht. Het dateert van 5 mei 1971 dat Argentinië een lening van de Wereldbank ontving. Bovendien verzekerde de Inter-Amerikaanse Ontwikkelingsbank dat hij „alles zou doen om, in de mate van zijn financiële en menselijke mogelijkheden, Argentinië te steunen“. De Noord-Amerikaanse privé-bank Eximbank had reeds eerder de leningen voor ontwikkeling herzien die waren aangevraagd en die 6 maanden voordien (voor de staatsgreep waarbij de militairen aan de macht kwamen) waren geweigerd voor de petrochemische industrie en een wegennetproject.

Op dit ogenblik richt Martinez de Hoz zijn offensief op zijn kredietverstrekkers in Europa. De Noord-Amerikaanse banken besloten immers 500 miljoen dollar ten gunste van Argentinië te deblokken, op voorwaarde dat dit land erin slaagt de medewerkers van de Canadese en Europese financiële trusts voor zich te winnen. Vandaar het uitgebreid bezoek van Martinez de Hoz aan de verschillende Europese hoofdsteden, om te trachten 400 miljoen los te krijgen, en volgens de voorspellingen zal hij hierin wellicht slagen. Frankrijk, bij monde van Le Crédit Lyonnais, beloofde 50 miljoen. Op 16 juli kwamen België en de EEG aan de beurt, de Belgische pers was hier echter zeer zwijgzaam over.

Ter staving van zijn dossier heeft de Argentijn aan de Europese bankiers en industriëlen een herstellingsplan voorgesteld, dat moet toelaten in een periode van 6 maanden orde te scheppen in 's lands economie. Hierna beschrijven we enkele aspecten van de socio-economische kontekst, die dit herstellingsplan vergezellen en die door de Europese regeringen moedwillig schijnen genegeerd te worden.

- Volgens Amnesty International zijn er vandaag in Argentinië 50.000 politieke en syndikale gevangenen en hebben er ongeveer 15 moorden en ontvoeringen per dag plaats, die essentieel militanten van de arbeidersklasse treffen.
- Para-politionele kommando's en de geheime diensten van de verschillende Zuid-Amerikaanse landen, die vrijuit van het ene naar het andere land

kunnen handelen, werken nauw samen aan de moord op Zuid-Amerikaanse politieke leiders, die officiële vluchtelingen zijn in Argentinië en die derhalve zouden moeten kunnen genieten van de waarborgen van het asielrecht zoals deze onderschreven werden door de Inter-Amerikaanse en Internationale Verdragen.

- Net zoals de andere regeringen van Zuid-Amerika, richt de Argentijnse militaire Junta haar hardste slagen tegen de arbeidersbeweging, die zij wil vernietigen, en zij heeft daarvoor een plan op punt gesteld dat de fysieke en morele uitroeiing van de politieke, arbeiders- en studentenmilitanten en hun verdedigers beoogt.
- De militaire Junta heeft een reeks feitelijke en juridische maatregelen getroffen, die de fundamentele en universeel erkende principes betreffende de syndikale vrijheden en de individuele waarborgen en rechten schenden, principes die door de I.A.O. werden onderschreven en gereguleerd.

Ziehier enkele van deze maatregelen: de C.G.T. (Algemene Arbeiderscentrale) en 36 syndikaten werden in beslag genomen en onderworpen aan het militair bewind; alle syndikale activiteiten zijn voor onbepaalde tijd verboden; afschaffing van het recht op staking; opheffing van de paritaire commissies; afschaffing van de sociale veroveringen die waren goedgekeurd door het Parlement; oplegging, bij dekreet, van een ongrondwettelijk regime dat van alle werkplaatsen objectieven van militair belang maakt; verbod om vergaderingen, samenkomsten en manifestaties te beleggen; verbod om de syndikale afgevaardigden loonsverhogingen of verbetering van de werkomstandigheden te vragen, op straf van veroordeling - velen werden reeds veroordeeld - door speciale krijgsraden die gevangenisstraffen kunnen opleggen gaande van 3 jaar tot onbepaalde tijd; kollektieve en individuele aanhoudingen, hetzij in de fabriek, hetzij bij hen thuis, van arbeiders die ter beschikking van de Uitvoerende Macht worden gesteld zonder dat een aanklacht tegen hen werd weerhouden; afdankingen van de syndikale militanten, waarvan de namen, bij duizenden, volgens betrouwbare bronnen, op „zwarte lijsten“ vermeld staan; ontvoeringen, foltering en moorden van arbeidersmilitanten.

Het economisch herstellingsplan van de Junta is enkel ten gunste van de binnenlandse en vooral buitenlandse monopolen opgesteld en verwaarloost volledig de kleine en middelgrote ondernemingen.

Sinds het nieuwe economische plan van de Junta in uitvoering gebracht werd, is het aantal werklozen steeds maar groter geworden en treft reeds meer dan 1.500.000 personen - tijdelijke werklozen inbegrepen -, dit is 15 procent van de actieve bevolking. Daarbij mag men de 3 miljoen jongeren niet vergeten, jongens en meisjes tussen 17 en 24 jaar, die in dergelijke omstandigheden geen enkele werkmogelijkheid voor zich zien openstaan. In maart steeg het indexcijfer met 54 procent, in april nog eens met 26,3 procent, wat voor de eerste 4 maanden van 1976 een stijging van 198,3 procent betekent. Hierbij werden vooral de produkten van nationaal fabriekaat getroffen (26,8 procent) in vergelijking met de invoerprodukten (22,3 procent).

Alhoewel het indexcijfer voor april lager ligt dan dat voor maart, waren er toch niet meer produkten te vinden

op de markt. De prijzen in de handel zijn aan geen enkele controle onderworpen, terwijl de lonen streng gereguleerd zijn. Dit bracht een sterke daling van de aanvraag teweeg, wat de handelaars ertoe verplichtte hun prijzen wat te verlagen.

Dit is dan ook de enige reden van de daling van het indexcijfer en van een teruggang van de inflatie, zoals de Argentijnse regering het zou willen doen voorkomen, is er dus gezinsins sprake.

B.V.M.

HUMANITAIRE HULP VOOR LIBANON

Meer dan 20 belangrijke organisaties slaan de handen ineen om hulp in te zamelen voor Libanon. Zij roepen op tot de inzameling van medikamenten, geld en dekens en willen het ingezamelde gelijk verdelen over de Libanese Volkshulp en de Palestijnse Rode Halve Maan.

Werken mee :

Hulp aan verplaatste personen van de D. Pirestichting - Socialistisch steunfonds - Oxfam België - Oeukumenische hulp en dienst voor vluchtelingen - Federatie der Belgische Coöperaties - Nationale Coöperatieve Vrouwenbeweging - ABVV gewest Brussel-Halle-Vilvoorde - Vrouwenvereniging voor de Vrede - Socialistisch vooruitzien - de vrouwen - Pax Christi Vlaanderen - Belgische Unie voor de verdediging van de Vrede - Rassemblement Liégeois pour la Paix - Vrede vzw - Nationale Kommissie Justitia et Pax - Belgisch Palestijnse Vereniging - CISCOD (Ned. en Fr.) - Elcker-ik - Service civil International - Vereniging voor Vrede en Ontwikkeling - Jette Derde Wereld - Jong Socialisten - Volksuniejongeren - Kommunistische Jeugd - K.A.J. Kristelijke Arbeiders Jeugd - V.K.A.J. Vrouwelijk Kristelijke Arbeiders Jeugd - Mouvement Chrétien pour la Paix - Oxfam-wereldwinkels - Comité de Défense des Victimes de la Répression en Tunisie - Front des Organisations Arabes - Union des Etudiants Libanais.

HUN OPROEP

40.000 doden ; meer dan 100.000 slachtoffers ; w.o. vrouwen, kinderen en ouderlingen ; bijna 1 miljoen ontheemden ; een bevolking verstoken van levensmiddelen, water, gezondheidszorg.

Dat zijn de gevolgen van een oorlog, die nu reeds 16 maanden lang Libanon teistert. Het bloedbad van Tall El Zaatar en de uitroeiing door Libanese conservatieven en Syrisch leger van Palestijnse vluchtelingen en van de Libanese inwoners van platteland en stadswijken, dit zijn misdaden tegen de mensheid. Het gaat niet om een godsdienstoorlog, maar om een oorlog tegen de minst be-deelden - zo Muzelmannen als Kristenen.

De ondertekenende organisaties vragen de publieke opinie van België bij te dragen tot hun solidariteitsactie, die zij ondernemen om dringend humanitaire hulp aan de Libanese en Palestijnse bevolking te bezorgen.

Gevraagd worden :

Geneesmiddelen - levensmiddelen (vooral melk in dozen) - dekens - zeilen - medisch materiaal (instrumenten voor chirurgie, veldbedden, ventilatoren, waterpompen...).

Wij dragen bij :

Vrede vzw draagt actief bij tot deze hulpactie, zamelt mee in en vraagt alle lezers van het blad en sympathisanten hun geldelijke hulp te storten op PRK 000-0956015-80 van VREDE vzw, Gent (vermelden „Libanon“).

MALTA — 19 september 1976.

Bij de verkiezingen te Malta ging de strijd tussen de Travailistische Partij van Malta van Eerste Minister Mintoff die een onafhankelijke koers voorstaat en een Nationalistische Oppositie die het eiland meer wil doen aanleunen bij de Westerse Landen.

De Travailisten krijgen opnieuw het roer in handen voor de komende vijf jaar met 34 zetels of 51,2 procent van de stemmen (106.000) tegen 31 zetels of 48,8 procent (99.600) aan de nationalistische oppositie.

Een van de grootste problemen waarvoor de nieuwe regering geplaatst wordt is de ontruiming van de Britse militaire basissen waarvan een belangrijk deel van de inkomsten van Malta voortkomen.

DUITSE BONDS REPUBLIEK.

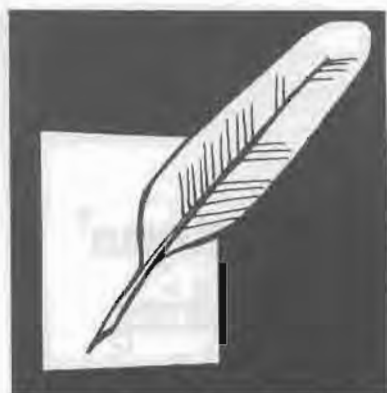
S.P.D. 16.098.632 (42,6 procent) 213 zetels (- 7).
C.D.U.-C.S.U. 18.396.794 (48,6 procent) 244 zetels (+ 19).

F.D.P. (liberalen) 3.128.821 (7,9 procent) 39 zetels (- 2).
N.D.P. (néo nazi) 122.428 (0,3) - (- 0,3 procent).

D.K.P. (kommunisten) 118.483 (0,3) - (zelfde procent).
In het verkiezingstelsel van de DBR moet een minimumgrens van 5 procent overschreden worden voor het ganse land vooraleer aanspraak te kunnen maken op een verkozen. Het verkiezingstelsel geeft aan iedere kiezer eveneens twee stemmen. Met de eerste stem moet hij uitbrengen op een persoon (kandidaat) de tweede op een partij.

Ondanks de vooruitgang van de CDU-CSU voorziet men de voortzetting van de SPD-FDP regering die samen haar meerderheid behoudt.

KUL- TUUR

LEZERSBRIEVEN

ITALIE

In verband met uw artikel : „Italië op nieuwe wegen ?“ van Vrede nr. 154 veroorloof ik mij enkele bedenkingen. Wat zou de neo-fascistische partij MSI doen zo zij over zoveel steun bij de bevolking genoot als heden de K.P. in Italië ? Zonder aarzelen zou zij de macht grijpen, buiten de wet om, zoals alle rechtse bewegingen dit vroeger gedaan hebben : de machtsovername van Hitler in 1933 is daarvan het model-voorbeeld. In de laatste vrije verkiezingen van de Weimar republiek had zijn partij niet veel meer dan de 35 procent van de huidige K.P. in Italië. Als we de uiterst linkse groeperingen erbij rekenen zoals de P.D. (Proletarische Democraten) dan komen we dicht bij 4 Italianen op 10 die het roer op „links-radikaal“ willen zien brengen.

Ik meen dat de linkervleugel van de K.P. en de P.D. het bij het rechte eind hebben wanneer ze beweren dat het huidige politiek immobilisme de kiemen zou kunnen bevatten van een rechts tegenoffensief. Aan het rot klimaat op sociaal gebied moet er zo vlug mogelijk een einde komen en onder dergelijke omstandigheden mag de utopie van het democratisch codeboek, dat spreekt over een absolute meerderheid gerust vergeten worden.

Door haar toegeevende neutraliteit, haar zwijgende steun aan de EEG en de NATO, integreert de K.P. zich volledig in een kristen-democratisch beleid (dit is nog zelfs geen „historisch compromis“). Een achteruitgang bij de basis zou wel eens de prijs kunnen zijn die moet betaald worden voor deze integratie. En wat geldt voor Italië, geldt trouwens evenzeer voor alle landen waar een linkse stroming zich meer en meer affirmeert. De machtsovername door een partij van links met een grote, soliede en actieve basis is zelden of nooit gebeurd omdat men denkt dat het ook democratisch haalbaar is.

Maar deze denkwijze is onpragmatisch en irrationeel.

Ir. J. De Vriendt.
Oostende.

LOGIKA ZOEK

De lezing van „Cauchemar pour l'Europe“, het hoofdartikel van „Pourquoi Pas ?“ van 23.09.1976, doet de vraag opdoemen of hier domheid of verblinding in het spel is. Het vangt zo pacifistisch aan ! „Over gans de wereld wordt gevochten. Israël, Libanon, Korea, Vietnam, Biafra, Bangla Desh, zij kenden de geur van het poeder - speciaal napalm en geroosterd vlees - en het gehuil van Jets, het verscheurend geluid van raketten, het gedonder van kanonnen, het gehuil van gewonden, de lange rijen van vluchtelingen : kortom, het gruwelijke oorlogsgezicht“.

Dan volgt een opsomming van het materiële en levende strijdpotentieel der U.S.S.R. Het slurpt 15 procent van het B.N.P. op in Rusland, tegen 5 procent in de U.S.A. Daartegenover staat de NATO. Zij is zwak, verdeeld, haar slagkracht waardeeloos ! Kort : we hebben geen leger om de terecht vloekwaardige oorlog te voeren ! Zo leest men er... En dat na de tientallen miljarden die de Natolanden er dertig jaar lang in gepompt hebben per jaar.

Want, Generaal Chose van de Shape ziet het zwart. De Russen kunnen in 48 uur aan de Rijn staan.

De Natostrijdkrachten zullen in hun bedden verrast worden. In hun hemdslip ! Het Groot Hoofdkwartier zal de kluts kwijt zijn !

En wat gevolg trekt men in de Emile Jacqumainlaan te Brussel, waar men er zich zo goed van bewust is dat de oorlog van de mensen beesten maakt ? Dat het leger beter uitgerust moet worden ! Dat de bewapeningswedloop eskamoteren moet. Opdat de ellende nog groter zou worden. Wil men dan aansturen op de totale vernietiging der mensheid ?

Jupiter doet er goed aan de mensheid die zo redeneert naar het verderf te zenden. Met de medewerking van „verlichte geesten !“. De logische gevolgtrekking uit de vaststelling ware dat er ernstig moet worden aangestuurd op wereldontwapening.

Maar dan is er niets meer aan de „vaderlandsliefde“ te verdienen...

Dan dienen de wapenfabrikanten niet langer steekpenningen toe te stoppen of reclames te betalen in weekbladen als „Pourquoi Pas ?“ die nu koud en warm blazen uit een mond !

Ze roepen tegen de oorlog te zijn, maar willen hem nog gruwelijker !

Rare lui, die mensen !

Geert Grub, Heide.
Kalmthout.

RESOLUTIE VAN DE V.V.N.

IN VERBAND MET ZUID-AFRIKA

De Raad van de **Vereniging voor de Verenigde Naties**, vergaderd te Antwerpen op 10.9.1976, neemt met afschuw kennis van de aanhoudende bloedige gebeurtenissen in Zuid-Afrika.

Gezien de Unie van Zuid-Afrika door middel van de apartheidspolitiek sedert jaren de rechten van de Zwarte meerderheid in dat land op flagrante wijze miskent en dit in overtreding van het internationale recht ;

Gezien de Unie van Zuid-Afrika bovendien alle aanmaningen tot eerbiediging van de resoluties inzake apartheid, door de UNO met overweldigende meerderheid goedgekeurd, blijft negeren ;

- **Herinnert** aan de UNO-verklaring over de uitroeiing van alle vormen van raciale discriminatie (A.V., 20 november 1963) ;
- **Vestigt de aandacht** op het feit dat apartheid door de Internationale Anti-apartheidsconventie (Convention internationale sur l'élimination et la répression du crime de l'„apartheid“ (30 november 1973) (resol. 3068 (XXVIII)) duidelijk beschouwd wordt als een misdaad tegen de mensheid ;
- **Veroordeelt** dientengevolge het optreden van de Zuid-Afrikaanse autoriteiten in Soweto, Kaapstad en elders, als zijnde in strijd met de principes van het UNO-Handvest en de universele verklaring van de rechten van de mens en als zijnde een misdaad van volkenrechtelijke aard ;
- **Dringt aan** opdat de bevoegde Belgische instanties zonder verwijl de anti-apartheidsconventie zouden ratificeren ;
- **Vraagt** met klem dat de Belgische regering haar beleid ten opzichte van de Unie van Zuid-Afrika in overeenstemming zou brengen met de UNO-resoluties terzake.

„Boycot Outspan“ wil verbreking kultureel akkoord met Zuid-Afrika

De «Boycot Outspan Aktie» heeft een verzoekschrift gezonden aan de ministers van Nationale Opvoeding en Cultuur en van Buitenlandse zaken waarin zij vragen het Belgisch-Zuid-Afrikaans kultureel akkoord te verbreken.

«Dit akkoord komt niet ten goede aan de traditionele Afrikaanse kultuur, die door de blanken zoveel mogelijk onderdrukt wordt,» aldus de aktiegroep.

«De meeste politieke geëngageerde zwarte teatergroepen worden systematisch door het blanke minderheidsbewind vervolgd. Er zijn géén toneelscholen voor zwarten, ze mogen niet binnen in blanke schouwburgen, en krijgen zelf geen subsidies. De repetities moeten gebeuren in de hulzen van de acteurs. De zwarte teatergroepen moeten steeds een kopij van hun stuk voorleggen aan een blanke commissie die vooraf «censureert, maar ook op de scène het stuk kan verbieden». Aldus de aktiegroep «Boycot Outspan», zo genoemd naar een aktie tegen het kopen van de Zuidafrikaanse Outspan-appelstenen.

UITGAVEN VAN VREDE vzw

Studie- en informatiecentrum voor vredes en ontwikkelingsproblematiek,
Onderbergen 51, 9000 Gent.

Deze brochures kunnen bekomen worden door overschrijving van het bedrag, plus 10 fr. port op PRK 000-0956015-80, Vrede vzw, Gent.

- HET MIDDEN-OOSTEN : ACHTERGRONDEN VAN EEN KONFLIKT
Door Michel Tanret. 80 fr.
- DE MULTINATIONALS en de MONETAIRE PROBLEMEN
Door Prof. Dr. Piet Frantzen en Lic. Toon Colpaert. 40 fr.
- DE MULTINATIONALS, BELGIE en EUROPA
Door Prof. M. Vandenbulcke en Dr. H. Demaegdt. 40 fr.
- DE MULTINATIONALS en de DERDE WERELD
Door Lic. Katleen Steel en Lic. Brigitte Van Maele. 40 fr.
- DE MULTINATIONALS en de ARBEIDERSBEWEGING
Door Prof. Dr. J. Nagels, G. De Swert (ACV), E. Lambrechts (ACOD) en Robert De Gendt. 40 fr.
- INFLATIE : OORZAKEN en GEVOLGEN
Door Prof. Dr. Leo Michielsens. 40 fr.
- KAN EUROPA ZIJN ENERGIEPROBLEMEN OPLOSSEN
Door Ing. Oud Minister A. De Smaele. 40 fr.
- KRITISCHE BESCHOUWINGEN over de AKKOORDEN van LOME
Door Katleen Steel. 60 fr.
- DE EKONOMISCHE BETEKENIS van de NAVO
Door Prof. Dr. L. Michielsens. 20 fr.
- INTERNATIONALE VERHOUDINGEN SINDS 1945
Door Dr. Jules Verhelst en
GROEI EN STRUKTUUR VAN NAVO en WARSCHAUPAKT
Door Dr. P. Burghgraeve. 20 fr.
- ARM EN RIJK IN DE WERELD (kinderboek)
Door Jan Van Calsteren (met tekeningen). 50 fr.
- HO CHI MINH (testament). 20 fr.
- VERGOEDING VAN OORLOGSSCHADE VOOR VIETNAM
Door Tran Van Minh. 100 fr.

Komt te verschijnen :

ARBEIDERS EN WERELDPROBLEMEN

door Robert DE GENDT.

Prijs 60 fr.

IN HET LAND DER BLINDEN...

Jan Van Calsteren.

Koning Boudewijn heeft er zijn 25 jaartjes trouwe dienst aan volk en vaderland opzitten. Hij is laureaat van de arbeid. Heeft hij ook een medaille gekregen, - het Nijverheidsereteken eerste klas - is hij ridder in de Leopoldsorde geworden? Hoe dan ook, zijn zilveren ambtsjubileum groeide uit tot „'s lands feest", luisterrijk, glorieus, kleurrijk - als de regenboogcocarde - en zo zovorgoten dat de vorst er totaal van ontdooidde.

Over regenboogcocarden gesproken. Wie heeft er een gekocht? Ze waren te verkrijgen bij de Nationale Maatschappij voor Krediet aan de Nijverheid, het Landbouwkrediet, het Hypothecair Krediet, de Kredietbank en nog meer krediet- en bankinstellingen. Begrijpelijk - na 25 jaar krediet en kredieten aan zijne majesteit door zijn waarde landgenoten. Niet dat we daar graten in zien. Loon naar werken, zo hoort het trouwens, daar hebben we 't nu niet over.

Samen met 's lands feest ging er een andere viering door: die van 30 jaar Belgische Luchtmacht. Met tentoonstelling. Van alle gebruikte modellen en wapens. Tot en met de allernieuwste F16. Je weet wel, die van de 30 miljard. De koning heeft de tentoonstelling bezocht. Dat is normaal. Dat is plicht. Hij is immers het hoofd van het leger. Maar wie zagen we daarna, in zijn vaarwater, binnenkomen, om de tentoonstelling te bekijken oh pardon - te betasten? Een groep blinden, zwaargetroffenen van de laatste oorlog.

Ik heb de reportage van dit geleid bezoek gevolgd in de televisie, in Panorama, om volledig te zijn. Het was schrijnend, zielig om zien, die rondleiding van mensen, die misschien door één van de tentoongestelde wapens het gezicht verloren hadden. Wie die maccabere grap had uitgedacht weet ik niet. Beslist niet iemand die overloopt van fijngevoeligheid. Het leek wel een stukje zwarte humor, Zwart, inderdaad. Ook op de televisie was alles zwart. Zwart en wit - ik heb trouwens nog geen kleurentelevisie. De witte stokken en de zwarte brillen kwamen goed tot hun recht op het kleine scherm. En de technische uitleg werd met veel gevoel en aandacht gevolgd:

- Hier hebt u onze beruchte Starfighter FM104. Jaja, u mag hem aanraken. Streelt u maar eens vriendelijk over zijn romp. Aai, aai, brave Starfighter...

- En dit is de loop van het boordwapen, het F.N.machineweer, onze nationale trots. Met daarnaast de kogel, die door dit wapen wordt afgevuurd. Vergelijken we met het kaliber, dat tijdens de laatste oorlog gebruikt werd, dan kunnen we zien, eh, pardon..., eh, besluiten, dat er op dit gebied heel wat vooruitgang werd gemaakt. We mogen ons zeker niet blind staren op de successen van de Messerschmitt indertijd misschien zijn er onder u die er kennis mee gemaakt hebben. In dit geval kunnen ze nog van geluk spreken dat het niet met dit wapen is geweest... Ja, voelt u maar. Voelt u dan toch...

HET PROBLEEM VAN HET ANALFABETISME IN DE WERELD

Reeds zijn 10 jaar voorbij sinds de Unesco beslist heeft 8 september uit te roepen als „Dag van het analfabetisme". Het aantal analfabeten in de wereld blijft echter toenemen.

De 500 miljoen van 1960 zijn in 1975 tot 800 miljoen gestegen.

De fundamentele oorzaken van het analfabetisme in de wereld zijn goed gekend: de kapitalistische overheersing, neo-kapitalisme, sociale onderdrukking, enz.

Analfabetisme en armoede gaan samen. Een nieuwe internationale economische orde zou onaantvaardbaar zijn zo deze geen rekening houdt met de noodzakelijk te voeren inspanningen om de plaag van dit tijdperk, het analfabetisme, te doen verdwijnen.

Het analfabetisme heerst niet alleen in de ontwikkelingslanden. De onderwijsproblemen ten gunste van de uitgeweken arbeiders en hun familie in de kapitalistische landen.

De vakbonden hebben hier eveneens een belangrijke rol te vervullen gezien de bewustwording van de werkers in grote mate gepaard gaat met de uitschakeling van het analfabetisme.

VREDESFONDS

W.W. Tielt	: 200 fr.	G.D. Oostende	: 100 fr.
JP.E. Gent	: 50 fr.	M.V.H. Gent	: 100 fr.
J.C. Oostakker	: 50 fr.	E.M. Brussel	: 100 fr.
W.W. Kortrijk	: 100 fr.	A.M. Dilbeek	: 100 fr.
J.V. Gent	: 100 fr.	N.VDV Evergem	: 100 fr.
G.M. Gent	: 100 fr.	B.B. Tongeren	: 100 fr.
A.D.S. Oostende	: 100 fr.	T.B. Gent	: 100 fr.
E.D.B. Brugge	: 100 fr.	E.C. Antwerpen	: 100 fr.
F.V. Gent	: 50 fr.	F.D.V. Gent	: 150 fr.
L.S. Melle	: 150 fr.	C. Wilrijk	: 500 fr.

Onze oprechte dank aan al deze vrienden!

EEN BELASTING VOOR DE VREDE

Volgens de studie van het Zweeds Instituut voor vredesvraagstukken werd in 1975 in de wereld 280 miljard dollar aan bewapening uitgegeven. Dit staat gelijk met het bruto nationaal produkt in 65 landen van Afrika en Latijns-Amerika ; is bijna tweemaal zo groot als wat alle regeringen aan gezondheidszorg spenderen, betekent vijftien maal meer als de totale officiële hulp aan ontwikkeling of staat gelijk met het bedrag dat in de ganse wereld aan onderwijs wordt uitgegeven.

Wanneer men weet dat in ons land meer dan 50 miljard frank aan bewapening wordt uitgegeven dan begrijpt men dat een belangrijk deel van de maandelijks afgehouden belastingen en de supplementjes die jaarlijks moeten bijgepast worden voor een belangrijk deel naar de bewapening gaan.

Met de beperkte middelen die ze ter beschikking heeft strijdt onze beweging tegen deze onzinnige bewapeningswedloop.

U begrijpt zo dat hoe groter onze mogelijkheden zijn om de aktie voor ontwapening te voeren hoe sneller we resultaten zullen boeken.

Zo u, met of tegen uw wil, belastingen moet betalen voor de bewapening stort dan ook uit vrije wil een kleine maandelijks belasting voor de vrede.

Geef een **BESTENDIG ORDER** aan uw financiële instelling - Bank of Spaarkas, om maandelijks een overschrijving te doen op rekening van de vzw, Vrede.

Met deze formule ontlast u zich van een administratieve slameur en voor ons is het een van de vele kleintjes die een groot uitmaken.

Kunnen we op u rekenen ?

Vraag ons, zo dit nodig is, de nodige formulieren.

Daily World (USA)

BOEKHANDEL

DE FAKKEL

Pluimstraat 14, KORTRIJK
Tel. (056) 213.16

Men vindt er de NIEUWSTE BOEKEN
en GROTE KEUS JEUGDWERKEN

Korting voor rechthebbenden.

BESTEL NOG VANDAAG.

We hebben een aantal speelplaten met Chileense muziek en liederen ter beschikking.

Langspeelplaten :

Viva Chile : Inti-Ilumani, 200 frank plus port.

El Pueblo Unido : Quinteto Tiempo, 200 frank plus port.

Single-platen :

Victor Jarra en Quilapayun : 50 frank plus port.

Solidarität mit Chile : 50 frank plus port.

Vrijheidsliederen : 25 frank plus port.

Te verkrijgen door storting op Postrekening
000-0956015-80 van VREDE, vzw, 9000 GENT.

CORMAN

De "Topboekhandel"
ALLE UITGAVEN
Meer dan 300.000 "pocket"
boeken in 6 talen

Ravensteinstraat, 28-30
1000 Brussel
Tel. (02)11.67.29

Sociale Zetel :
Ad. Buylestraat 51
8400 Oostende
Tel. (059)727.24

Kustlaan 169 en
Strandstraat 9
8300 Het Zoute
Tel. (050)618.28

Het boek dat u
zoekt is er. Zo
niet CORMAN
zoekt en vindt.
M. CORMAN,
Oostende
Prk. 16.83.33

BOEKENFONDS MARNIX

heeft steeds een uitgebreide keus van :

- Literaire
- Wetenschappelijke
- Politieke
boeken.

Alsook :

- Engelse
(Penguin - Pelican...)
- Franse
(Livre de Poche - 10/18...)
- Duitse
(D.T.V. - Goldmann...)
pocketseries.

AJUINLEI 18 - 9000 GENT
(evenwijdig met Veldstraat).

Tel. 09/25.10.92 Doorlopend geopend van
8.30u - 6.30u

VRIJE TOEGANG.

GRUNDIG

BRAUN

PHILIPS

hifi stereo keten
combinatie

EUROPA ELECTRONIC

W. M. TERBLAAN 21700 - STADHUIS - OOSTENDE - Tel. 716.34